

НОВА
БЪЛГАРСКА
ЛИТЕРАТУРА
ПОЕЗИЯ
2011

АЛМАНАХ

Алманах „Нова българска литература Поезия‘2011“
Copyright © 2011 Фондация „Буквите“
© Издател Фондация “Буквите”

ISBN 978-954-9375-92-3

МОНОЛОГЪТ НА КОНЯ

Много дълго бях вързан до днес.
А сега изведнъж съм свободен.
Сред безкрайно широко поле
само с вятъра мога да споря.

Не е много, но има храна.
Прадедите ми тука са пасли.
Безпределната селска мера
аз избрах вместо пълните ясли.

Покрай мене се вие река
и водата на воля я пиеш.
Не зависиш от чужда ръка,
нито някой с камшика те бие.

Няма кой да те язди безпир.
Не юзда твоя път определя.
Сам препускам надлъж и на шир,
същността си най-сетне намерил.

Крия в себе си ген на тарпан.¹
Дива страст в ДНК-то си нося.
Бях обзядван, дресиран, кован...
Но от днес съм свободен. Най-после!

1 тарпан – вид изчезнал от земите ни див кон.

Вече страх ме е само от мен,
не от сивите вълци на къра.
Нека бъда проклет в тоя ден,
в който пак ще ми липсва яхъра.

КЕСТЕННИ БИСЕРИ

И кестените цъфват изведнъж,
тъй както изведнъж узряват с трясък.
Та кой не помни кестенния дъжд,
посипал с таралежчета земята.

Ах този кестеняв кестенопад,
предшестващ всяка плодоносна есен!
Упорно ми припомня, че бях млад,
красив и топъл, като паднал кестен.

Сега узрели кестени бера.
И сам не знам защо ли ги събирам.
Но кестенно-кафяви езера
дълбоко във очите ти съзирам.

Потъвам в тях до дъното им чак,
да търся скъпоценни раковини.
Не се ли върна знайте, че е знак.
И кестенните бисери ги има.

АНГЕЛИ

Щом ангел бди над чувствата ни святи
със влюбено крило и мощ корава,
какво са сълзите, горчиви и проляти,
в стон злокобен, в унес и забрава?

Щом ангел със крилото е докоснал
челото ти със мислите копнежни,
във този час със святост е миросал
душите ни със светли чувства нежни.

Щом жегнал е със копие сърцето,
горящо от любов и от жарава,
на страстите във тайнството отнето
надвива дявола със пъклената слава.

Но дръзне ли неверник да докосне
на ангела крилата волнокрили,
с дързост, със свирепост ще го просне
във пъкъла със сатанински сили.

Когато свят архангел ни докосне
със влюбени криле и тайна сила,
познай сърцето ми, което свято носи
мощта вселенска, обич притаила.

БЕЗСЪНИЕ

Тази нощ какво ли да ти кажа
тук сама, до спящия съпруг?
Безсънието идва като стража
да разбереш, че няма никой друг.

Да разбереш, че в сънната постеля
сълзи изляла е самотна вечерта.
Без танц. Без ласки. Даже без вечеря,
любов съзиждах, тръпнеща едва.

Любов в мечти. И лунните копнежи
проблясваха в самотния ми зов.
От вазата нашепваха цветята свежи.
С нежен мирис. С унес от любов.

Но ти в нощта бездънна си в леглото
в безропотност до твоята жена.
Копнежът бе... Не свихме ний гнездото
под лунен лъч и дневна светлина.

МЕЧТА ЗА МЕЛНИК

Във древния Мелник с виното тежко
пристигам във юнски, зелени зари.
А той ме посреща със здравец насреща
сред мелове горди, от охра скали.

А той ме посреща със белите къщи.
С лозници, надвиснали в сънен балкон.
С крепости древни, старинните църкви,
на мечтите ми дръзки дали подслон.

И вдигнала поглед, когато зората
над пясъчни ридове подава лъчи.
Когато чинари столетни с листата
галят горди, наситени с дух, висоти.

И с поглед примамлив ме жегва винарят
да вкусим от виното в тайнство узряло.
Когато камбаните удря звънарят
с песнен звън над градчето заспало.

И как да не влезеш в кръчма старинна
с гордия дух на войводи, комити?
И в нежни напеви на песен сублимна
най-нежните чувства долавяш открити.

И пак се въздига във мен на талази
вълната във прилива сънен – гореща.
Под мелове горди и стръмни оврази
във Мелник ще имаме среща.

НАЙ-КРАСИВИЯТ МЪЖ

Гледам профила нежен, чертите изваяни
и очите, които със пламък веднъж
ме стрелнаха с поглед. И душите ни смаяни
разбраха, че ти си най-красивият мъж.

Ту гласът ти прелива. Ту в усмивка душата
сипе нежност, духовност, излъчващи чар.
И разбрах, че за мен е изгряла звездата.
Сърпа лунен ще жъне междузвезден пожар.

Избуя като клада. И огньовете разпали
сред затихнала бездна между огън и свян.
Ти събуди росата. И тревите заспали.
Кентавър развихрен препусна по пътя огрян.

В този час във небето се пръсна зората.
И пурпурен дискът изгря разжарен.
И кърмилната майка свещена – земята -
сила вля във нозете ми и кураж окрилен.

Че до мен бе застанал със горда осанка
на духовния трон най-красивият мъж.
И Ерос бе сложил най-хитра примамка.
Любовната святост идва само веднъж.

Със тебе житата цъфтят разлюляни.
И в унес греховна, сред цъфнала ръж,
ще стигнем ний двама звездите желани,
щом с поглед ми свети любимият мъж.

Гледам профила нежен, чертите изваяни
и очите, които в дълбоката нощ
галят с погледа влюбен душите ни смаяни
и сипят обич вселенска, сила и мощ.

СЛЕД НОЩТА

О, как да те наричам след нощта,
когато всички думи изгърмяха?
И в нощната взривена тишина
телата ни във мълнии се сляха?

И утрото запали своята свещ
над хълмовете горди и скалите.
След този нощен, луд водовъртеж,
във който ний взривяхаме звездите.

Дали си ласка в слънчевия ден?
Усмивката, запалила зората?
И поривът възвърнат, възроден?
На чучулига утринна крилата?

Дали ще имам думи след нощта,
в която покоряхаме душата
и в мантри от взривена красота
летяхме с дух огромен над житата?

И с порива набъбнал и желан
разпалвахме среднощната камина.
Със онзи устрем светъл, замечтан
достигнахме до Райската градина.

Ще имам ли аз думи след нощта,
в която всички срещи изгоряха?
И в изгрева сред тръпна красота
очите ни в пречистен лъч се сляха.

ИМАМ ОГРОМНО НЕБЕ

Имам огромно небе, толкова много,
че ми се иска с някой да го разделя,
бяло до бяло, къделя до къделя,
докато свърши светът.

И от моите облачни мисли, подобно крилати
коне,
искам да дам на някой,
с който да си поделяме всичко,
дори обич, надежда, небе.

Тогава ще съм свободна
и няма да ми тежи
онова огромното, многото нещо,
което наричам небе.

ТИХО БЕЗУМИЕ

Да бъде тихо. Замълчи.
Не ме обричай на съмнение.
Сбогувай се със мен сега,
да, време е, кажи завинаги.

Боли ли ме? Не питай. Спри.
Вратата е отворена. Иди си.
Не говори, а замълчи,
това е краят на нашето безумие.

НАЙ-ТЕЖКИЯТ ГРЯХ

*„Сторих най-тежкия грях, който някой
може да извърши. Не бях щастлив.“*

Хорхе Луис Борхес

Не бях щастлив. Годаините изминах
изгубил се във безпътица.
В омая на думите безлични
стигнах края на края.

А тъй близко бях...
За миг ми се стори, че разгадах света.
Но бях една прашинка там,
жадуваща да не е сама.

ТИХИ СТЬПКИ

Тихо стъпвам, а градът заспал е
и в прозорците му дреме тишина,
по улиците обиколно осъзнавам,
че е пуст света ми, и в душата ми е самота.

Пак въздишам, в безтегловност бродя,
но защо ли всичките пътеки водят ме към теб,
нямо от комините наднича гларус,
стреснат от стъпките ми непознати в нощта.

А небето е надвиснало, ридае
и притихнало споделя самота ми, мълчи,
тихо е, отишла си е навярно любовта ни,
с друг навярно щастие гради.

МОРСКИ УЛИЦИ

Краде морето от моята топлина,
разлива се по вените ми бледи
и ме целува в едно с червената Луна,
в мислите ми вечерни присяда.

Прокрадва се в мечтите ми вълнисто
и в шепите ми с вятъра нахлува,
а после аз не искам да го пусна
и дълго, дълго изгреви сънувам.

На сутринта, уморена от видения,
опитвам се покой да намеря
и бързо се затичвам по улиците морски,
които пак водят ме към него.

ПАЛИТРА ОТ ЛЮБОВ

Не съм художник, но искам да те нарисувам
с палитра от любов и с четка от слова,
в рубинения изгрев, искам да те имам,
в залеза вълшебен да те сътворя.

Ела, любов, нека да те нарисувам
тъй цветно, страстно, както аз си знам,
да те обрисувам пърхаща, като пеперуда,
от себе си всичко да ти дам.

На платното бяло да те създам желая
отново и отново да добавям цвят,
цвят от дъгата, преливаща до вечност
за теб да бъда спасителният бряг .

И с думите, излети от перото,
и с палитрата, разпалила жарта у мен,
да целуна кадифените ти устни
и светът да стане нарисуван от любов.

СОМЕЛИЕР

Беше привечер топла, когато дойде,
в избата с вечен сумрак и прохлада.
Спря край бъчва с узряло „Пино“ и пое
чаша, пълна... с библейска наслада...

След това замълча и притвори очи -
за да види огряно от слънцето лозе...
Светлина кехлибарена там заискри,
като пламък от хиляди кървави рози.

После бавно и дълго отпи със наслада,
леко вдигна глава, осенен... задържа.
Изражение сладно за тази награда,
да усети на виното младо... вкуса...

Заразказва, все още с присвити очи:
- Като песен е... лее се... и е богато...
с цвят на рубин... и на звездни лъчи...
Има вкус на цветя и на дъхаво лято.

Е, добро е виното!... Отдалеч му личи.
Свършено - дори и вкусът му остава,
като страстно желание в женски очи,
изнурени от ласки в среднощна забава.

А когато изплакне виното небцето...
пак на Бакхус щастлив се осланям...
Този вкус съкровен е зовът на сърцето.
Дар божествен, пред който се кланям...!

ТЕЖКО ВИНО

Посърна небето, изпило до дъно нощта.
Пиян съм! По мъжки! Наливах до пълна забрава,
в омая, земята в полууда край мен се въртя,
а тежкото вино в кръвта ми разливаше лава.

Обран съм! До кости! Размесил съм вино с кръвта.
Последната глътка в сърцето ми празно нагарча.
Душата – разкрачена – търси човешка ръка
и обич, която по мъжки, до грош да похарча.

Пиян съм! До болка! Наливам – вгорчена вина...
Онази, която се лее с препълнени кани.
Преля и изтече, а в чашата – черна тъга
от чувствата ледено-трезви, от теб неразбрани.

Презрян съм! Без милост! Ненужен е кръстът сега.
Не моля икони, пред Бакхус съм днес на колене.
Как пият мъжете, дарени с невярна жена! –
на екс, до безпамет, до дъно – почти като мене..

КРАСИВА СИ

Красива си... и вятърът го казва,
прошепва във косите ти любовно,
приличие дори от страст не спазва,
докосва те навсякъде - греховно!

Опипва те, с прохладните си длани,
пронизва те до костите - желана,
за неговите ласки с плам събрани,
едно потайно кътче не остана...

Красива си... и слънцето копнее
на плажа твойто тяло да погали.
По теб... като река да се разлее
и сто любовни клади да разпали.

Морето ли... то тръпнещо те чака,
разпалена от слънчевите ласки.
В една вълна мечтите си изплака
с любовна мъка в ледени окраски.

Красива си... небето го признава,
по стъпките ти сее знойно лято.
И синя бездна в погледа остава,
щом чувствата отлитнат като ято.

ЛОШО МОМЧЕ

Харесваш лошите момчета?
Най-лошият съм аз сред тях.
Разгулен вихър сред полета,
обяздил всеки смъртен грях.

Облечен в кожени доспехи,
възседнал луд железен кон,
обичам дамите - без дрехи -
и нямам чувства, а нагон.

Харесваш мъжките момчета?
Тютюн и бира с мъжка пот,
и рок, и яките парчета,
и битките на Дон Кихот.

Харесваш, значи, свободата!
И огън, вятър, скорост, ада,
живот на екс и красотата,
но без отплата и награда.

Обичаш лошите момчета?
Такива, страшни като мен,
израснал с уличните псета,
от детство и любов лишен.

Живях и аз преди във рая,
а днес съм ангел приземен.
Какъв е моят път, не зная...
но знам, за тебе съм роден!

ДА ТЕ ПОЧУВСТВАМ

В извивките ти търся своя рай,
потънал в ароматите любовни
и вдъхвам всеки атом с обич знай,
за моя блян единствено виновни.

Разтърсваш ме и искам още, още
ръцете ти да чувствам като дъх,
на хищник подивял за плячка нощем,
копнежно притаен сред горски мъх.

Поражда се в утробата ти жажда,
надига се - прекрасна в своя чар,
тя, моята мъжественост, поражда,
вълшебен водопад - порочен дар!

По устните ти сласт се е разляла
и пари, и сладни и ме влудява...
аз ураган съм, за любов копняла-
взривяваш се, вулканът ме пленява.

По кожата ти летен бриз минава,
а аз като вълна те обладавам...
бе луд каприз, разпалена жарава,
когато с теб се слеем - обожавам!

НЕПОЛИТНАЛА ЛЮБОВ

Помоли ме небе... аз ще литна при тебе!
Триста грама сърце - как успя да ме спре?
Имах силни криле, но покоят превзе ги
и замръзнало в крясък е мойто лице.

Как настръхвам, когато душата ми искаш -
като празно до болка самотно гнездо.
Тя разпръсква писукащ пулса неистов
на една неполитнала още любов.

Помоли ме, ти знаеш да молиш, небе.
Рой молитви навярно си чуло.
Е, кажи ми сега ти едничка поне,
за да спрат тези ризи да жулят.

В раменете ми кървав животът тече
и растат върху плещите тръни.
А децата ми искат да виждат криле.
Измоли ги... преди да разсъмне.

Измоли ги небе, както само ти можеш.
Аз, докато съм буден, пожелах да летя!
Измоли, като птичи, да блясват тревожно,
изковани от гръм - към ярка звезда.

И парче синева да пронижат в душата
триста мига копнеж от ятата ти птичи...
Изтърпи, не моли, сам ще дойда оттатък.
Как боли... Аз не моля, когато обичам.

ИЗМЪЛЧИ МЕ

Този дъжд от целувки, с аромата на мъж,
грях разлива по твоето тяло.
Търсец, искащ, очакващ, неведнъж, неведнъж,
той започваше пак отначало.

Капят багрено топли разцъфтелите вопли,
по небето се стичат дъги,
а телата ни мокри искат още и още...
още миг светлина да вали.

Пеят птици от рая, но къде съм не зная,
няма бог, няма хора дори,
ала теб, щом те има, друго аз не желая -
да съм извор на твоите дни.

Кацат жадните клепки, мигли вият решетки,
упоени красиви очи,
пеперудено пърхат, глътка въздух потрепва
и отлита едно „замълчи“.

Не ме викай по име, със любов измълчи ме,
аз не искам да спра да валя...
и притворила устни, целуни ме изкусно,
както жажда целува вода.

ОЧИТЕ ТИ

Очите ти давят ме с нежност и цвят,
люлеят ме нощни морета-
изплувам, целувайки звездния свят,
в сънували лунни парчета!

Щастливи кристали Слънцето буди -
повдигащо нежни клепачи.
Зора сред ресници свенливо се чуди
и пламъче май ще изплаче.

В простор побелял - размахан седеф,
подплашен от хищни зеници...
сърцето бродира на миглен гергеф -
искрящи до влюбено птици!

Пламнал сред полети, залез изписан...
душата ми в песен събрал!
Родих се в очите ти, Феникс орисан -
изгарям... рисуващ, запял!

РУНИЧЕСКА ЛЮБОВ

Не те създадох - знаех, че те има.
Родена именно за мен - Жена!
Макар че болката необяснимо
тежеше между мъжките ребра.

Във пазвата си бръкнах и извадих
студено, свито, ледено сърце.
В дланта ти топла меко го поставих,
за миг да зърне твоето лице.

Със пръсти върху нямата повърхност
ти изрисува руни на любов,
целуна го... и после го разпръсна -
жадуващо за страстния ти зов.

Обичай ме, защото сред звездите
аз искам да съм светеща магия!
Изгубиш ли се ,изпрати сълзите,
по тях ще дойда пак да те открия.

ПАСТОРАЛНО

Размахал брястовици – геги,
подгонил стадо от овце,
в небето облаците бели
не иска вятърът да спре.

През тучна синева поели
те късат слънчеви цветя.
По пладне морни, наедрели,
събират се глава в глава.

С листата вятърът приседна,
засвири тихо на кавал.
В торбата бръкна и погледна -
от хляба дъхав не е ял.

На рамото му кацна птица,
глава изви и с пълен глас,
запяла песен гургулича,
очи затвори във захлас.

Из стадото му вълк се втурна,
просветна - мълния със вой.
Ловецът „ехо“ с гръм отвърна.
И тихо заваля...

покой...

ДУШАТА МИ Е КРИВО ОГЛЕДАЛО

Душата ми е криво огледало –
усмивки и сълзи се там преплитат,
като в зловещо блато, запусъто,
бездомни, тъжни мислите ми скитат!

Душата ми, изгубена вселена,
в която още призраците бродят!
На спомените – кървава арена,
по нея диви ветрове се гонят!

Но Музата душата щом разплиска,
Пегаса яхвам и не се оглеждам!
Летя над хоризонтите и търся
изгубените вяра и надежда!

ЩЕДРОСТ

Отключих на сърцето си хазната,
изсипах щедро скътаното злато –
на „ближните” прочувствено раздавах,
и разпилявах,
и разпилявах...

Разливах с пълни шепи светлината
от слънчевия извор на душата,
на всички с радост пътя осветявах,
и ослепявах,
и ослепявах...

Дарих дори последната си риза
и то по време на жестока криза!
Сега със изненада наблюдавам,
как обеднявам
и обеднявам...

А Господ беше казал:
”Дай едната на ближния” –
но ако имаш две...

ЕЙ ТАКА

Болно ми е, ако някой –
ей така,
от живота ми си тръгне
без причина
и протегнатата ми ръка
празна във пространството
застине!

Ако ме забрави –
ей така,
като вещ захвърлена
в долапа,
без да каже „сбогом” –
мълчешком
външната врата
ако захлопне!

Болно ми е, ако някой –
ей така,
от трапезата ми стане
и си тръгне,
с обещание, че
някой ден..
може би..
навярно..
ще се върне..
И ако попитам:

Как?
Защо ненадейно
и без обяснение ?
Вместо да ми каже:
„Ей така” –
си измисли празно извинение –
за това, че много съм добра,
че съм супер,
но така се случи...
Аз ще тръшна външната врата!
И дори след него ще заключа!

ДО ЗАБРАВА С ШЕКСПИР

На тръгване сърцето ми шепти:
чети ми Шекспир,
до забрава ми чети.
Изгаряй зимата с магия,
наслада в думите реди.
Докосвай пръстите
на голи вечери,
аз съм тревата, по която
вървиш,
аз съм небето над самотните
покриви,
аз съм солта в необятната вис.
Чети ми Шекспир,
до забрава ми чети,
към изгоряло пространство
с любов ме води.
Аз съм твоето разголено рамо,
аз съм късната твоя любов
непораснала.

ТРЕВА СЛЕД ЛЕДА

Последните следи на зимата
говорят с твойто име.

В сподавения дъх на утрото
замръзват плахите предчувствия.

Самотната ти същност затъгува
за топлата трева.

И тя – от раните на ледени сълзи –
ще те предпази.

ЖАЖДА

Боли, боли, много боли
да съм мъничко чакано цвете.
От лошата шега на вятъра боли,
думите разпилял надалече.
От светкавицата още сънена,
пречупила без жал с очи стъбълцето.
Боли, боли, много боли
да съм крехкото чакано цвете.
И въпреки, въпреки, въпреки това
жадувам аз да съм откъснатата красота
до тебе...

НЕЗАМЕНИМО

Отвъд деня излез.

Побързай!

Потърси го!

Трябва да е с цвят

ефирен на дъгата

и с лице на теменуга

от зората.

Трябва да е нещо,

истински живяно –

слънчева магия

в окосена синева

пораснала...

Нещо толкова

незаменимо измисли,

че да те позная.

ЛАСКА ОТ ТРЕВА

Потънала в тръпчинка на нощта
до ехото на изтървано лято,
събирам капки от дъжда,
със тях да мога да заплача.

Ще съм във въздуха край теб сълза,
сълза, която да боли еднакво.
Попих солта със ласка от трева.
Достатъчно ли е? Или пък малко?

ПАРЧЕНЦЕ ОТ ЛУНАТА

Откраднах си парченце от Луната
и мушнах го във своите коси,
да си почине избледнялата позлата,
а то, парченцето, и мене оцвети.

В искрите лунни засия косата,
мечтите ми завърна ярки от преди,
тогава го извадих от косата
и в небето безлунно върнах го, уви.

ОБЛАЧЕ ОТ ЗЛАТО

(Габи и Nanita)

Габи

Небето своя звезден кош отвори,
сестриците си звездни разпиля,
посипа щедро в сребърна дантела
града заспал среднощната мъгла.

Луната се усмихна и очи притвори,
заплава над притихналия свят,
а после се отпусна върху облаче от злато,
което не заспиваше в този късен час.

Габи

Откъсна от кометата звездици
и разпиля ги Господ над спящото градче,
а те заискряха, като радостта в детските зеници
и в тъмното небе настана зарево.

Небето своя нощен кош затвори,
настана утро и сестрите си прибра,
а над света, над морето Слънчо се събуди
окъпа в златно цялата Земя.

ЛЯТНО МОРЕ

Прииждат пясъчни вълните,
разливат своите коси,
брегът прегръща ги и пее,
морето лятно ни зове.

По тялото му босоного
танцува вятърът безспир
и малко раче се прибира
в черупката си от сапфир.

В небето призрачно наднича
и слънцето, раздава смях,
по плажа бягат зайчета след него,
деца ловят ги и се пръскат с тях.

Морето лятно е наслада
и гали ни с копнеж и страст,
че утре пак ще се завърнем
на морския му бряг красив.

КАТО ПО ТЕТРАДКА ДЕТСКА

Пролетта разпъна облаците тъмни
и сълзите от очите им изтри,
бавно спусна се по планините стръмни,
като с гумичка белите им дрехи тя изтри.

По полетата, като по тетрадка детска,
нарисува дъхави цветя
и с дъха си топъл ги целуна нежно
пъпките разпъпи, и пчелица долетя.

В горите и по-долините мина,
като стълбица от ноти разцъфнаха дръвчета сто
и те облякоха си пролетно палтата,
оцветиха цялата земя в едно.

РАНОЗРЕЙКА

На пъпа на разголеното лято,
на връх баира, в стръмното ти лозе,
нагазих белоного и в полата си
навързах - ранозрейка - бяло грозде.
Тръпчиво слънце пипаше зърната
и те растяха – капка подир капка.
Оцъклиха се! Гарваново ято
кълва и дра – чевръсто и за кратко –
изпиха ме! Чух истината плаха,
че гарван гарвану око не вади.
А после цяло село се събраха
да вдигат покрай мен пишман огради.
Градиха ме, поиха ме – пак вързах.
От ден до пладне сладост пак наливам
и докато те чакам да побързаш,
на чучелото в ризата се скривам.
А ти търси ме – на баира лозе!
Когато съм нахранила ятата,
за теб ще пазя вкус на ранно грозде
на пъпа на разголеното лято.

ЦИГАНКА

Първото нещо, което отвлече
беше на изгрева златото
и по бакърите сякаш потече
сок от черешово сладко.

Райска градина дали не отмъкна...
Как нацъфтяха полите ù! –
дето край тях всяка нощ ще замръква
тропот на конски копита.
Легна си в моите нощи край блатото,
пя с моя вятър в камъша.
После понесе в две кошници лятото,
сбрано от къща на къща.
Гледат я алчно – пълнят очите си...
Чакам да спре и край мене.
Вече дори не залоствам вратите си –
няма какво да ми вземе.
Ще ù покажа да види ръката ми –
лъже за жълти стотинки –
да наврачува път до вратата ми,
обич – макар и прашинки,
да ми завее далече кахърите
с вятър – неверник по пладне,
и като пълни със слънце бакърите –
лъч и за мен да открадне...

ЖЕНИ ВАРЯТ РАКИЯ НА КАЗАНА

Напечено, невярно време стана –
мъжете мрат инфарктни и инсултни.
Жени варят ракия на казана
с надежда някой ден да бъдат чути –
сам Господ или втори ранг светия
едно око да хвърли в битието,
през църкви, синагоги и джамии,
през времето, назаем сякаш взето –
да дойде и да седне на софрата,
където всъщност няма нищо ново.
Мъжете мрат със спомен за войната,
а уж е мирно, не дрънчат окови.
Вдовици и жени на гурбетчии –
едни за помен, други – да посрещат –
по тъмни доби майсторят ракии
и нощите припукват като пещи.
И все така – цедят се тънки капки –
последни новини, махленски клюки.
Жените чакат. Дъвчат сухи хапки.
Сами варят ракиите си люти.
Казанът ври. Като във ад. До дупка.
Изцежда им последната надежда.
Едва ли Господ ще припари тука –
нарочил ги е дяволът изглежда.
Но те кладат казана под носа му,
осъмнали ни живи, ни умрели.
И после тръгват, метнали на рамо
вината, че до тук са оцелели.

РОДИНА

Беше село като длан –
малко дъжд да ръсне,
знаех всяка капка там
на петте си пръста.
Два баира като гръд,
щръкнала в небето –
кратко детство – дълъг път...
Но това, което
ще ме върне у дома
даже и умряла,
е на баба песента –
беше я посяла
на извивки, на цветя
измежду чемшира.
Цяла вечност до сега
чувам и разбирам –
оня дъжд ме чака там
и като запръска,
само да протегна длан –
помни ме на пръсти.
Знае той – съвсем не е
паднал от небето.
И вали на цветовете,
а пък в мене свети...

УЧАСТ

Нямам либе – първа обич,
нито втора, нито трета.
Може пък да ме споходи
като ида на небето.
Тук не смогнах, не сколасах,
нещо все не ми достигна –
хем сто вятъра препасах,
и се спъвах, и се вдигах –
всичко вдън земя потъна.
Но не искам лоша дума.
Камък и дърво обърнах –
значи – сигурно си струва.
Някой днес да ме попита:
що за болест, що за лудост,
и къде все още скитам,
и дали очаквам чудо,
и каква ти първа обич,
(или втора, или трета),
и че срокът е просрочен –
(срамота от боговете!) –
ще отворя мойте ноци:
виждате ли – аз ви чувам!
Затова ви търся още –
ден денувам, ноц нощувам...

ВИЕЛИЦЕ-ВЪЛЧИЦЕ, СЕСТРИЦЕ МОЯ БЯЛА

Седем порти затворени,
две безсъници- нощи
спускат мрака отгоре ми
като дрипа. Немощни
кретат моите сънища
и садят хризантеми.
Зная, утре по видело
Низостта ще ги вземе.
Два покойника чакат
опелото в неделя...
Много дълго протаках.
Да си тръгна не смеех.
Но са рани в душата ми
часовете разблудните.
Дращят, хапят сърцето ми
гладни мигове... Съмва се.
Седем рози на рамото,
с две усойници сплетени,
татуира тъгата ми.
Всичко чисто, преметено.
И виелици вият
заснежените пътища.

Вълча сянка в очите ми,
много нежна и мъчеща,
пак съм днес Новолуние,
де ще стъпиш, не зная,
мое нощно безсъние...
Вдигам чаша за края!

ЩЕ ТРЪГНА, ЩОМ ОТНОВО ЗАЗОРИ

Аз исках, но не смеех,
разбери...
Прашинките танцуваха с лъчите
на късно, бяло слънце.
Може би
виновни бяха устните,
очите.
Аз чувах острия, терзаещ звън,
със който чупеха се
чашите кристални
и виното на лудата ми кръв
течеше ярко и карминено.
Фатално.
Обличаха ме в тежки, тъмни дрехи.
С миро помазани, косите ми
заспаха
и нямах право на тъга-утеха,
на свое кътче под капчук и стряха.
Ще тръгна, щом отново зазори
и пътят ще премине през сърцето.
Ще го разкъса, много ще боли,
но чака ме отдавна там небето.

СЕДЕМ ПЪТИ, СЕДЕМ СКЪРБИ, ОСМАТА ЩЕ ТЕ ЗАБРАВИ

На седмата година,
в седми ден
ключалката ръждясала
се счупи...,
а зад вратата
няма нищо,
глъхнат в мен
крадливи стъпки,
минали нечути.
Миражите са с
много имена
и всяко като червей
се увива,
дъждовен червей
сред прокълната земя,
в която дъжд не е ваял
и съхне сива.
Не мога кладенец
с ръце да прокопая,
кървят ми пръстите
и ноктите се чупят,
молитва някаква
за дъжд, уви, не зная,
а жаждата на Господ
струва скъпо.
Изгубих електронния часовник,
във пясъчния - пясъкът ме лъже
и ден и нощ без синори са в здрача,
тревата жули като на обесен въже.
По пладне ще прилегне тишината,
която подир свлачище остава.
Кънтят ми мислите и думи непознати
безкрили ангели за сбогом ми припяват.

КРЪВ НА ВЪЛЧИЦА ПО (НЕ)НАВАЛЯЛ СНЯГ

Да, аз съм единачката,
онази същата,
която следва
стъпките ти окъснели,
изнизваща се от мъглата...
и от нищото,
да легне в сянката ти
и да се погали.
Не ми отиват
подредените квартали
и в шест без четвърт-
постната вечеря,
не вия към
луната преbledняла...
(към тебе пътя
сляпа ще намеря).
Защо се плашиш?!
Няма да остана
(дори с вериги
за душата да ме вържеш).
Ще се изтръгна и с
кървяща, прясна рана,
ръмжейки тихо,
ще побягна в здрача бърже.
Защото искам...
и не искам
да съм твоя
(в мен дивото
не се опитомява)
и на парцали
ще ти раздера покоя
да се превържа...
и да те оставя.

И НЯМА СМЪРТ, А САМО ПРАЗНОТА

Стопли ръцете ми!
Недей! Не говори!
Във шепите ти
буза ще положи.
Сълзичка ще ги парне...
(може би).
Ще трепне удивена
твоята кожа.
Обичам те -
душата ми крещи,
но стиснати са
гордите ми устни.
Ще те целувам...
Дълго.
Еххх... мълчи!
И смърт да дойде...
няма да те пусна!

ИСТИНА

Светът е пред нас
с червените кестени,
с планините зелени
и с болките бели...

лъжата им с плесени
скрила усмивките;
с рекламни премени
скрила душите ни.

Светът е пред нас
с единствена истина -
в гърдите полепнала,
като песен разлистена...

всяка нота разкъсва
плътта ни до кърваво;
червените кестени,
устни - червените.

Светът е пред нас
и всички, безсмислено,
в редовете събрани,
улични истини

простираме тихо,
над тротоарите,
разкривено смълчани –
на града ни, лицето стъписано.

Светът е във нас
със своите истини –
лъжливият свят
на рекламни безсмислици,

червеният цвят
на цъфнали кестени,
окъпан от слънце,
тежи във очите ни.

Светът е във нас
и ние, наистина,
сме възможна, единствена,
негова истина,

родена във труд,
погребвана в мъки;
в дните на щастие,
в дни на разлъки.

Светът е във нас
и ние сме истина...
възможна, единствена,
човешката...

СЪСКАТ ЗВЕЗДИТЕ ПОД ХОДИЛАТА НА УТРОТО

Ами... жив съм... Живея!
Да, искам, налей ми.
Защо ли така не умея...
Налей ми, налей ми!
... не умея да лъжа,
когато гласът ми,
останал без думи,
като извор пресъхнал,
в отровната пръст
на брътвежите груби,
бавно изтича...
бавно се губи...
Съхнат очите,
без капчица дъжд...
Очите... Светът... Хоризонтът...
Ръцете... Кръвта ни... Мечтите...
Пия всичко!
Хайде, наливай!
Не питай!
Кално е всичко...
Останах без думи...
Гласът ми се губи
в гласове на джуджета,
на пророка, показващи пътя.
Тихо се вият гласовете-въжета,
скока готови да бесят

на истина всяка,
събрала от хората смелост...
ГАДОСТ!!!
Калното утро на калните хора...
Калната пролет на подли възжета...
Мухъл, плесен... и радост.
Кална лепне умора!
Хайде, наливай!
И не спирай да пиеш...
Недей да ме питаш...
Недей, не унивай!
Дори тук - под реброто
е кално...
Но дишаш...
и пишеш...
лелееш доброто...
Не! Не е срамно!
Само е тъжно
и кално...
до смърт...

Съгласен съм. Прав си,
че има промяна в душите.
Тегли им чертата -
промяна в парите...
Ти гледай очите...
очите им гледай,
гнусят се от факта
на калните нокти.

Господи! Само им дай,
дай им право да режат...
Долавяш ли скърцащи нотки?
Наливай! Смазват въжето.
Сега му се молят и тайно нареждат.
Въжето е техният идол -
спасителна сламка,
на което във сладката дрямка,
уловени със теб,
ще допием бутилката сладка.
Тя е нашият герб!
Кратка история
върху стар етикет...
Недей да пестиш, а наливай!
Хоризонтът завърза на утрото възел...
... има много бутилки
до онзи момент,
когато със теб -
две парченца от пъзел -
ще легнем в пръстта...
Ако вали... ще е кално -
носи си чадър...
Чадърите никнат в дъжда,
като гъби...
Хе! Ще стискаме зъби!
Звездите са факт.
Фактите звездни.

На звездите им пука,
щом калта е гранитна,
без човешката стъпка
път да проправи...
Калта ненаситна...
човешката кал
ще лесно забрави...
Некролог вместо кръпка...
и край.
Хартиена болка.
Поток от мастило.
Вибрират машини.
Вестникарското жило.
Бутилките празни...
Разделно ще минат
клошарите разни...
Голи стени -
спомен под наем.

Господи! Кално е...
Съскат звезди
под ходилата на утрото.
Чуваш ли! Тихо е.
Младото утро кърви.

СПОМЕН

Разплиташе коси в прозореца Аврора,
пробола със усмивка светла тънките пердета.
Кафето беше с вкус на нощната умора,
която от съня безсъниците не разплете.

Денят повлече крак по мръсните павета,
подет от прилива на многоликото гъмжило.
И само във очите тъжни на поета
разцъфналите кестени се впиха като жило.

И спомени побягнаха като на лента,
от някакъв далечен Май със къдри на момиче.
Запомнил бе до цвят и аромат момента,
как той стои под кестена, а тя към него тича...

И от спомена мъничко късче се стече,
по сухата скула, гравирана с бръчка дълбока.
Светофарът замига зелено. Пресече.
И бавно закрачи във някаква своя посока...

ДОКАТО МОГА

Докато мога да държа молива
и малки глътки въздух да поемам,
ще те рисувам, все така красива,
върху платна сонетни и в поеми.

Ще нарисувам в тонове пастелни
мекия отблясък на очите ти.
А къдрите, небрежно-акварелни,
със цвят на изгрев майски ще наситя.

Фламингово извивките ти нежни
сред рози разцъфтели ще нехаят...
За фон ще сложа вишни белоснежни.
От всеки щрих на тебе ще ухае.

Докато знам, че някъде те има,
със мисълта за тебе ще заспивам...
Луната ще наричам с твойто име.
Във капчици роса ще те откривам.

ПО ЦВЕТНИЦА

По Цветница не ми е цветно...
Дори очите ми са странен цвят.
Че всяко цвете мимолетно
пресича с дъх нетраен този свят.

По Върбница върбите плачат...
А хората венци от тях си вият.
Към църквите с надежда крачат,
греха си в клонките да скрият...

Ще стигне ли една неделя
и всичките цветя откъснати...
На Вярата си на предела,
Той просто не желае да възкръсне...

МОИТЕ ДУМИ

Нека моите думи в ушите ви тропат,
като звън от копита по калдъръм.
Като псувня на овчар с размахана сопа.
Нека сънят ви тревожат: след светкавица-гръм.

Груб ми е изказът. Като ръцете на мама.
На тази градска изтънченост и трябва тор.
Че ражда от зърното повече слама,
а агнетата не растат в месарници, а в обор.

Знам, че мирише. И кравите се изхождат.
Но са толкова мили с тия големи очи...
По алеи от мека трева се разхождат
и с дъх на сено са всичките техни мечти.

Скимти в ушите ми градският шум, като куче...
И яйцата не са от щастливи кокошки.
Не насилвам нещата, те просто се случват...
През тензух прецеждам вече всички прошки.

Такъв съм. Много ви здраве на всички от мен.
Ходете на пръсти по паркета си лъснат...
По дюшето на дните си непроменен
се разхождам - пиян, заядлив и небръснат...

ВИДЕНИЕ

Нежно осъзната липса си. Мълчиш.
Къдрокосо видение в сънища кратки.
Във минутите дълги от нощни загадки
в тишината на моята стая личиш.

Искриш ореолно - подобно икона.
И, понеже съм грешник, се вглеждам във нея.
И със ясната мисъл за Ад те копнея,
на моралния цензор престъпил закона.

И пред трона на Дявола горд ще застана,
щом свещта ми мъждукаща тук догори.
Ще ми светят във тъмното твойте очи,
когато осъден ме хвърлят в казана.

Ще останат видения в сънища кратки...
Как не искам далечно сега да мълчиш.
Като бисерни капки солено личиш,
във минутите дълги на дните - загадки.

СПОМЕН ЗА СТОМНАТА

Точно теб ли трябваше да срещна,
дето дяволски добре ме любиш,
че ръцете ми са още в белези,
а пък думите ми се изгубиха?

Как да се превърна в морска пяна,
след като душата си продадох?
Свикнах, че по-скоро ще те няма,
но защо ми взеха твоите дарове?

Кой се спъна в пещата стомна
и водата в нея кой разсипа?
На грънчаря пръстите са спомен,
а гласът на стомната – пресипнал.

ОБЪРКАНО

Съмненията не подминаха и мен.
Изплуваха като мазут в морето.
Вгорчават ми и без туй тягостния ден,
изпълнен с лудост и превзетост.

От сутринта си слагам тъмни очила,
че ми личи тъгата страшно много.
Как искам пак да бъда слънчева жена
и да не съм към себе си тъй строга!

ОКТОМВРИ

Студът пролазва тихо под вратата
и се опитва да ме буди рано.

Подобно таралеж, в одеялата
се сгушвам. Още две минути само.

Почти съм натопила нос в кафето,
все още несъбудена примигвам.
След есенното пиршество на цветовете
неумолимо зимата пристига.

ТЯ ДОЙДЕ СЪС СНЕГА

Неусетно и тихо, тя дойде със снега
и от сън несънуван се превърна в надежда,
неочакван подарък за самотна жена
и от нейните длани се заоглежда.

Тя бе малка и плаха, но все пак надежда,
най-човешките чувства и мечти да се случат.
Неразбрала до днес, че я чакам, изглежда
още дълго до мен ще върви да ме учи.

СЕБЕПОЗНАНИЕ

Най-прекрасните мечти са толкова далечни
и навярно се намират в долната земя.
Пътят ми към тях е труден и изпълнен с пречки,
ала аз съм упорита, ще го извървя.

Ала аз съм силна и железните подметки
вече съм пробила и изтъркала в прахта.
На съдбата с мен ù излизат криви сметките,
на финала ще прегърна своята мечта.

НЕФРИТЕНО

В листата на кестена скрити,
въздишат и дъжд ги не стига
тринадесет нежно - нефритени,
опушени, вчерашни мига.

Улавят звука на безбрежното.
Опиват. Трептят като чакри.
Дъхът ми към тях се навежда -
покланя се... Нещо обагря

времето в мен във нефритено.
Не искам да тръгвам от тук!
Без пръсти до голо разплитам се.
Събирам се в кестен. До звук.

МЛАДОСТТА НА МОРЕТО

Морето запрята вълните,
прилични на скъпа подплата.
И хладно е там, на открито,
където все още те чакам.

Прелитаха чайки и гларуси
и стръвно изгребваха синьото.
Брегът побеля. И от старост
забрави очите си в мидите.

Помниш ли пръстена, дето
остави на прага пред къщи?
Сега, на брега на морето,
неносен и няма - ти го връщам.

На плажа не падат комети.
Два напукани стари рапана
шептят младостта на морето,
дето вече отдавна я няма.

ПРОСТОР

Във перата на птица живееш
и с гласа на простора мълчиш.
Под езика ти думите зреят
и презряват. Дори не броиш
мойта жажда за тях като липса,
не протягаш сладникаво длан.
Във просъница вино разсипваш
върху тежкото чувство на срам.
Няма начин да стигнат до тебе
стъпалата ми, дето броят
всяка крачка догонена нежност,
всяка глътка прахосан коняк.
И дори да строша правилата,
и дори да не търся поука –
аз съм само дете на земята –
ти простор си. И май не ти пука.

ЕДИН РОМЕО НА 30+

Разбирам те прекрасно – нямаш нерви
цветя да носиш, да играеш „кавалер”.
И само процепите на очите ти измерват
море любов или пък обич с капкомер.

Морето си препасал и се хвърляш
след всеки вятър, подлудил платната ни.
И ураган да е - ще кротне и ще млъкне,
и като коте ще замърка и заспи.

Длъжник си ми. От много време патя
от ирисите ти с черешо–вишнев цвят.
И щом спасителната лодка се разклати,
ги виждам как се свиват и болят.

Цветята си ги купих от пазара...
Е, то на мен отдавна ми е ясно,
че старата любов е просто... стара.
А ти Ромео си... Обаче си пораснал.

ПИТО - ПЛАТЕНО

Ето, Зимата пак си прехапа езика,
защото излъга, че тук бе на гости.
Стоеше във мене все по-паразитна...
И тя като теб. Не задавах въпроси.

И бури, забравили чувство за мяра,
вилняха до отказ. И мъртвопияни
една върху друга се тръшнаха. Право
врѝз моята малко избързала вяра.

А вярвах във твоята стопляща обич,
но топлото, казват, излиза солено.
На голо си нося чифтето пищови.
Към теб нямам дългове. Пито-платено.

ЧЕРГА ШАРЕНА

И тъчеше, и тихо разказваше
този делник, напусто изпуснат -
като бръмбарче, скрито във пазвата.
Бяла шия, малинови устни...

На годините дълги измамата,
любовта, във килерите скрита...
Свиват се два въглена – гарвани
във зениците на очите ми.

На прането крилата,
но своите крия,
на гозбата топла – душата,
а в моята – самодивски магии.

Ту ме искаш, ту тихо заглъхваш -
вечери карминени.
Пълен месец изгрява над къщи,
закипява във бъчвите виното.

Женска радост – кълбо размотано,
сини шарки се гмурват в ръцете ми.
Пъстри утрини, топли от рано,
късни зими, стаени в сърцето ми.

Женски мъки, нарамили кръста,
женски болки – развързано птиченце.
Женски празници тихо възкръсват
във очите на моето момиченце.

МИСЪЛТА ЗА ТЕБ

Удариха я в камъните бели
перачките със боси колене.
Омесиха я, дърпаха, избелиха я
със здравите си жилави ръце.

Прекръстиха, по мътните я пуснаха.
Сковаха я рибари с ръцете си корави.
Усетиха я в жилото на устните
и по вода я пуснаха за здраве.

Потече, този път – венец следсватбен.
Изплъзна се по гладката ѝ шия.
Зави я в плитката невестата и жадно
в бърдуче кипна лютата ракия.

Измокрени, децата я донесоха,
а бях я хвърлила в вира по тъмно.
Очи измих преди да легна
и мисълта за теб при мен се върна.

ОТСЪСТВИЕ

Като вятър във края на лятото
ще се вмъкна в дома ти нехайно,
ще изглежда с дъха си яката ти,
ще поровя в килера със тайни.

Бяла, гъвкава, ще се свия в ръцете ти,
за да имаш
утре хляб да си сложиш на масата,
ще домъкна разплаки за зимата -
преболели искрички отминало щастие.

На тавана ще спя като котка,
ще изхвърля повехнали спомени,
ще смета прахоляка. Два листа самотни
по петите ще те догонят.

Като капка ще дращя лицето ти,
ще се скрия в окото застинала,
после тихо ще вляза в сърцето ти.
Най-силна съм, когато съм невидима.

ПЪТУВАНЕ ПО ГРОЗДОБЕР

Топъл въглен в жаравата пламва.
Накъсяват на лятото дните.
Есенно слънце – покривка кенарена -
незараснали още бодлите му.

Ще се спусна по тъмно през лозето,
без от него ни грозд да отроня.
Ще пътувам, докато обядваш
на виното диво коня.

Ей така ще се спусна – без нищо да нося.
Ще ме стрелят на враните буйните кошери.
Шепа момичета – смях къдрокос,
гроздове есенни – момчешки глави рошави.

Щом се мръкне, по-тиха ще бъда – да не би да събудя
на щурците цигулките – гласът на берачите...
Да не би да ни видят в лозята по тъмно...
Не пирувай до късно обаче.

Обърни на сърцето последната чаша,
пресуши я до дъното мътно.
Тръгвай после. Скочи през масата...
Ти не стой съвсем до съмнало.

На другарите шумни кажи да не чакат.
На кръчмаря докрай изплати се
с шепа тежки монети – изтъркулени златни
звънки есенни листи.

На ръба на реда ще застана,
под заслона на лунната стълба.
Уморена (пътувам отрано),
с длани сладостни ще те прегърна.

После нека да цъкват лозарите,
да отпиват от сладкото вино,
да се хвалят, че много голяма е
тази есен родитбата.

А дъхът ни ще носят трапезите -
дъх на лудост, калинки и вятър,
на димящи стърнища и почва...
Ще се сменят сезоните. Есен е.
Гроздоберът отново ще почне.

ПАСТИРИ НА ОБЛАЦИ

Едно момче, развяло риза,
търкаля слънцето в тревата.
Зората, сънена, капризно
отпива глътка от росата.
Едно момиче с дълга плитка
нагазва плахо във водата –
пристъпва, вдигнало полите
и къпе утрото в реката.
По хълма облаците слизат
след две пастирчета засмени –
едно момче със бяла риза,
момиче със очи зелени.

ПОЧТИ ИЗПЯТА ПЕСЕН

Къде по баирите хукна, девойко,
развяла поли като птичи крила?
Почакай ме, искам при тебе да дойда –
какво, че любима на друг си била!

Нагазваш в дълбокия вир на реката,
под сенките няма от теб и следа.
Отгатвам къде си – там мърдат листата,
а тук – отпечатък от мокра пета...

Червено мънисто от пъстри гerdани,
запазило дъх на момински гърди,
търкулва мечтите ми – шепот ме мами:
„Не чакай, последвай я! Хайде, върви!”

Протегнал ръце, слепешком те преследвам,
почти те докосвам, задъхан и ням,
но ти се стопяваш в мъглата безследно...
За миг бяхме двама. Отново съм сам.

Почакай, момиче, чуй моята песен –
нанизал съм в нея и мъка, и смях.
На теб посвещавам последната есен,
последната обич, последния грях.

НЕДЕЛЯ

Без чехли, на босо. Къде ли ги днах?
И в банята няма пешкир за лице.
Не ми се и бръсне. Вратът ми е схаванат.
И пак синкопира туй мое сърце.

Неделя е. Пак ли си станала рано?
Потропваш из кухнята – правиш кафе.
Косата си с лента набързо си хванала
и нещо пак месиш с брашнени ръце.

Стърча неудачно и гледам лицето ти.
Ти пазиш пак същите топли черти.
И мисля – обичам ги. И от кафето ли –
в главата ми палава мисъл кръжи.

Годините.... много ли, малко ли – минаха.
А все ми се струва, че вчера е днес.
Повдигаш гърди... Още раждат смокините...
Пък аз позагубих към теб интерес.

Ти пак се усмихваш... защо ме поглеждаш?
Май в шепа държиш всички тайни за мен...
Рисува челото ти тъничка вежда...
и хлътвам пак в този твой поглед зелен.

СЪН

Леко като вятър, босоного,
тази вечер слиза от къшлите
моето момиче. И ще мога
пак да му сплета цветя в косите.

Смее се момичето щастливо,
с наниз от светулки на гърдите.
В пазвата му облаци се свиват...
Луди ветрове за нея питат...

А пък тя е вече с мене слята –
с блеснали очи, снага извива
и разсипва светъл смях в тревата
моята среднощна самодива.

После като птича сянка, бавно
плъзва се нощта отвъд билата.
Лунното вълшебство се стопява
някъде надолу по реката...

ЛЯТОТО

Напъпило, цъфнало, вързало,
с провиснала ризка и с лакти обелени,
на босо, по пътя забързано –
последното лято прибира постелята.

Изтичах на двора, повиках го,
за миг да поспре на сянка под ореха.
А то ми намигна усмихнато
и беж! – две петички се мернаха голи.

Дали всички песни изпети са,
щом тихо припяваш пред къщи на пейката...
А лятото, свито в нозете ти,
пак топли земята. Очите ти греят.

Защо да тъжа за годините –
децата днес тичат из лятото влюбени.
Протягам ръка – ето, има те –
и значи все още не съм се изгубил.

ПРЕМЪЛЧАВАНИ ДУМИ

Ти си моята сянка пътуваща
и си вечно на пътя орисана.
Надалеч ли си – тихо тъгувам,
че в аурата моя си вписана.

Искам с теб към морето да свърна,
от високия бряг да надникна,
за да видя вълната забързана
как в скалистата твърд се раздипля.

При владетел в Тракийска могила,
с колесницата златна погребан.
На пустинята в пясъчна гибла,
в пирамидите с острия гребен.

Или островът, в палмите сгушен,
дето отливът мокрите черги
с километри оставя на суша
със звезди, раковини и перли.

И към ада накрая да тръгнеш –
твойте стъпки ще следвам тъй верен.
Със ракета във полет ли зъзнеш,
пак със теб ще съм в космоса черен.

Аз ще чакам мига си, когато
ти ще слезеш от своето стреме,
да закача верижката златна –
премълчавани думи за тебе.

КОПНЕЖНО

Понякога ми идва, ей така –
на хубостите вечно ненаситен,
с криле да литна, в селската река
да цопна на завоя, под върбите.

В подмолите и вировете тук
уклейки да ловя, под плочи сврени.
Тревите пред косачите, без звук,
на пластове да падат, като мрени.

На светла нощ с проблясващи звезди
в послания вселенски да немея;
до купата сено, заспал в зори,
да чувам на щурците песнопя.

Събудя ли се, моята любов
в сърцето ми да пърха като птиче!
Гърдите ми да вдишват мирис нов
на здравец, на пелин и на лютиче.

Какво ще ни предложи тоз живот,
с годините прелял от бол и чувства?
Забравени от Дявол и от Бог,
днес споменът превръщаме... в изкуство!

НА ГАЛИНА ВЪЛЧЕВА

Когато строфа на Барона
прочетох – трепна ми сърцето.
То бе любов, за теб достойна,
изпод перото на поета.

И от тогава непрестанно
Галина търсят ми очите.
А мойта муза, малко странна,
все по-реално ще звучи ти.

Чудак голям е бил Петрарка -
една жена е възхвалявал.
Тъй аз от светлина и сянка
днес щастието изковавам.

Един отчаян Буратино,
във своята Коломбина влюбен,
на сцената, под лампа синя
или в тълпата тук изгубен -

все търся теб да те докосна,
сърцето ми да пламне в огън
и бос, ливадата ти росна
да стигна – моля се на Бога.

ОТДАДЕНОСТ

Навярно ще познаеш в мен,
очите ми – синчец омаен.
По маковете в слог червен
целувките ни ще познаеш.

А повеят ще ти шепти
как снимката ти съзерцавам.
Зад девет планини си ти –
в деветото море аз плавам.

Светът широк... Но в ден и мрак
пътеката към теб ще виждам –
по нея да се върна пак
с оназ любов, по-силна трижди!

БЛЯН

Ако в живота се промъкна
през иглените му уши
и доживея в старост с тръпка
стихът все тъй да ме теши,

дали ще има покрай мене
приятели, щом загорчи? -
Един ще бъде ми потребен
да склопи моите очи.

Навярно в къщата ми празна
ще спомня нечия любов.

Ще дойдат всичките на празник,
преди да скрие взор покров.

Аз истинската ще позная
по насълзените очи -
тя за последно ще ме смае
и цвете ще ми подари.

В деня, когато Тя пристъпи,
ще искам в малкия екран
Родината да ме окъпе
в полята с мак и флаг развян.

Последен път на планините
да видя онзи връх мечтан,
достиган само от орлите,
във лед и снегове скован,

под който тръгнах надалече
в света, учудващо голям.
О, знам, че няма порив вечен
и след смъртта ни няма блян.

ТЪРСАЧ НА СВЕТЛИНА

Няма мъртви сърца. Бие пулс и в злодея.
А животът е прям. Направлявано деен.

Неподправено крив. Като змийска опашка.
Непонятно гневлив. Като камък във прашка.

И е ехо от вик. И е удар от упор.
Не живот, а плесник! И продаден, и – купен.

Ти минаваш оттам. Непресторено зимна.
Две ръце ще подам. Да се стоплим взаимно.

Може би, ще поспреш. Да се гмурнем в без-
края.
Миг от сетен копнеж... Жаден и всеотдаен.

Няма мъртви сърца. Даже слаба и грешна,
ще роиш светлина. Ти си в себе си Вечност.

ВРЕМЕ ЗА ПРИЦЕЛ

Все така по ръба – пясъчно суховеен...
Драснат като съдба. Като скитник-евреин.

Търкам длани от студ, а изгарям от огън.
И съм сит и обут. Но ме стяга тревога:

Виж, отпада светът. Уморен от двубои.
На живот и на смърт. Между чужди и свои.

Упоен от лъжи. Като бесни лисици
кляфкат думи, дъждѝ... Иде време за прицел.

Идва време за лов. А ловецът е в тебе.
Той, светът е готов. Агресивно безхлебен.

Да се хване за нож. Даже с две остриета.
Не добър или лош. Но, жесток и суетен.

Да убива от мъст. После тихо да страда.
Шепа лумнала плъст. Къс огниво за клада.

Да изгаря във кръг. До момента, когато...
падне слънчев гневът. На последното лято.

Няма Вечност в това. То е плът и измама.
Все така по ръба... до сърцето на мама!

СТРАХЪТ НА СЛЕПЕЦА

Смрачавам се. Чернея като дим.
Стар дявол във душата ми се кръсти.
Отвътре съм чуплив и нараним,
а спусъкът – залепнал е за пръста.

А спусъкът е меко кадифе
и отговор на всичките въпроси.
Наливам си последното кафе -
да ми горчи, докато си ги нося.

Светлея си. Отвътре и навън.
От ангели проклятие очаквам.
Но вече късно е за този сън,
човек от самота създава мрака.

Създава го и... после го крои,
като слепец, изгубен в празна стая.
Това е, от което се боиш –
от себе си да бъдеш изоставен.

БАБА МИ - ПТИЦАТА

Тя слага софрицата. Тихо пресяга.
Главата ѝ – птица е. Бяла и блага.

Отчупва от залъка. Мълком преглъща.
Очите ѝ – залезни. Споменни къщи.

Полека сърцето ѝ сякаш прегаря.
Потрепват ръцете ѝ – есенна пàра.

Но слага софрицата. Нежно ме кани.
Тя, баба ми – птицата. С обич ме храни...

ЛОВЕЦ НА ШЕПОТИ

Във очите ти хълм. А на хълма – дете.
То – зеница след сън. Бавно в тебе расте.

Скри душата си в стих. Шепя цветен прашец.
Дъх от нея отпих. Мъж, на шепот ловец.

По лицето ти – смях. Стихнали ветрове.
Аз така те видях. Къс безсънно небе.

МАЙЧИЦА

Приседнала си мълком и ме чакаш
зад малкото прозорче, като в стих.
Ти на очакването пак си знака,
но трепетът в очите ти е тих.

Отдавна си изрекла всички думи,
изплакала си цялата си скръб.
Едно смирено мъртво пълнолуние
те осветява някак нежно в гръб.

Открий лицето си, за да те видя,
та аз съм тук, зад няколко земи.
Забравил ли съм колко си ми свидна,
че само дъжд в душата ми ръми...

Че само образът ти в мен остана,
едничка майчице, но не от стих:
От плът и кръв ръми, горчива рана...
Жената, дето всичко ми прости!

НЕЦЕЛУНАТА

На този слънчасал баир,
урочасан от камъни,
където бодили и змии
изяждат дъжд и цветя,
лозе насадих и го подслаждах
на грешната си обич със дъжда.
И вятър му изпрацах, и мъгла,
и град от ревност в черни урагани.
Та любовта ми в лозето узря
и мед натрупа в грешните си пазви.
Дори и змиите мирясаха края,
та от бодили свивах им венче.
А теб те няма, гроздето прекарва.
И някой друг края ще го обере.
Баирът е слънчасал, любовта
във бъчвата на спомена превира.
Но кой от него ще опита сладостта
и тъмната му вещерска магия?
Не знам къде си. Зимата пълзи.
Като усойница тревите ще прегази.
Но лозето опазено стои.
И всяка есен вино ще ти прави.

СИНЪТ НА ЛОЗАРЯ

Върви изправен след ковчега сам.
Утрото изпило е сълзите.
За кратка нощ пораснал е голям.
А зад баира чакат го лозите.

Като вдовици с пребледнели пръсти
ластарите го викат в утринта.
Земята пред баща му се прекръсти
и влюбено погледна към сина.

Върви мъжът след шепата роднини.
Юмруци стиснал, гледа към трупа.
Наследство пагубно - лози-вдовици -
остави му проклетия баща.

От любовта им няма да избяга.
Ще ги обича с кървава душа.
И всяка есен ще им вдига сватба –
до нежната прегръдка на Смъртта.

КРАЙ ОХРИДСКОТО ЕЗЕРО

Не съм Биляна, няма и да бъда.
Боса ще премина по водата.
Платното, недобелено, ще скъсам.
Небето ще изпия в тишината.
Ще се превърна в бяла самодива -
от годечарите ще те открадна.
Със силата на дяволска магия,
душата ти ще взема като ангел.
И нека либето те чака да се върнеш,
да ме проклина, пръстите да кърши.
С целувките ми, сабя-халосия,
ще режа спомени и мисли милосърдни.
Тъй както слънцето се люби с тъмнината,
а после я оставя да си иде;
тъй както вятърът прегръща дървесата,
опложда ги и тръгва си безимен;
така и аз ще те обичам под луната,
под слънцето, под лудналия вятър.
Поискаш ли от мене да си идеш,
земята и небето ще разплача.
А после пак ще седна до брега,
платно любовно да пера и беля.
И да те чакам боса, по душа,
покой в прегръдките ти
пак дано намеря.

Йорданка Господинова

ПОВЯРВАЙ МИ

Ако в полето лудналият дъжд
с потоп възражда вечното начало,
ако реката е ръка на мъж,
разляла топлина по мойто тяло
и птицата, запяла в утринта,
е зов за най-красивото обичане,
ако дъгата горе е жена,
снага извила в самодивско вричане,
дали ще можеш да ме приютиш
под стряхата си с две дъждовни ласки
и да разлееш с влюбени очи
реката на приливащото щастие,
дали ще пее новият ни ден,
в прозореца с изгряващото утро?...

Повярвай ми... Ще засияе с мен
в дъгата споделеното пробуждане.

ЦЕЛУНИ МЕ

Пак гадая тъжните ти чувства,
зная те кога си наранен –
веща съм в магичното изкуство,
древен огън е стаен у мен.

В дланите си сбирам ветровете
и те пазя в новия си ден,
слънцето запалвам, за да свети
и в съня ти, с мене споделен.

Котва – сред прибоя вълноломен –
ще остана вечно в твоя власт.
Зная, че бленуваш нощем буден,
коленичил в тихата ми страст.

С мен ще утоляваш всяка жажда,
щом съм пристан в бързия ти свят,
песента, която вяра ражда,
капчица роса в напъпил цвят.

Целуни ме и ще стана птица,
път и в най-тревожния ти час,
в нощи тъмни блеснала искрица,
обич, неизречена на глас...

ХАЗАРТНО

Във живота ти влязох хазартно,
сбъднах твоите пазени сънища –
днес съм най-печелившата карта.
Заложил ме, добра съм! Ще дръзнеш ли?

Разиграй ме разумно и смело –
аз съм козът ти, скрит във ръката.
Пожелал ли, всичко печелиш –
виртуозно владееш играта...

И помни – аз съм дяволски верна,
силен зар на игралната маса,
не ме слагай в колода резервна,
щом късмета ти мога да пазя.

Като майстор познаваш играта,
щом си с мен и в живота печелиш.
Аз сама ще създам правилата –
с мен бъди... ако сили намериш.

ПОДАРИ МИ ЖИВОТ

Всички ключове свършиха. Не отваряй вратите,
през които си тръгваш, миг преди да те спра
и не чакай дъждът да прикрие сълзите,
дето мерят живота ни с чужда вина.

Разруших всички мостове. Те събират реките,
по които разделите тихо текат,
като птица над тях ще прелитам във дните –
всички тъжни недели за нас ще умрат...

Подари ми живот, наниз перлени мигове,
двама с теб ги редихме нощ подир нощ,
мракът жадно проблясва, в сподавени викове
и луната блести като приказен грош.

А до нея звезди, в океан от копнения –
ще платим за поредния стрък свобода,
после в чужди очи ще валят откровения,
нецелунати устни ще кръстят света.

Не, не гледай назад. Не тъгувай за спомени –
аз съм тук и сега, не в съня, не в мечта
и не тръгвай, вратите за мен са отворени,
остани като мост от брега до брега...

КАМБАНИ

Тишината звъни, полудяла от чакане
и завързва на възел деня.
Самотата налива от болката в чашите
и отпива на глътки тъга.

Знам, в света ти уютен доход непоканена,
имах нужда от силна ръка.
Като просеща скитница в мрака застанах,
но си тръгнах отново сама.

В този миг на вина аз загубих душата си
и крилете, с които летях.
И потънах безпомощна в дрипави залези –
днес сълзите ми ти не видя.

Скрих ги тихо в потайното було на здрача,
скрих ги в моето южно сърце.
В нощ безлунна, щом чуеш камбани да плачат,
значи още ми трябват криле.

СРЕЩУ ДЯВОЛА

Мечтите ми, отчаяни, до тъгла
ридаеха с наведена глава.
Съблякох ги, над мен се свлече пъкъла
и Дяволът пристигна начаса.
Със него всъщност неведнъж осъмвахме,
щом чашата ми пълна бе с тъга.
Той видеше ли, че по теб съм тъжна,
пристигаше неканен у дома.
Предлагаше ми всички земни радости,
в краката ми разстилаше света.
И някак скромно, сякаш за награда
наливаше ми чаша свобода.
Отдавна се познавахме с рогатия
(не бях светица в грешни времена).
Но станеше ли дума за крилата ми,
за него бях най-дяволска жена.
И тази нощ пак вдигнахме наздравица,
аз пих за теб и пак те отстоях.
От гняв той екна в огнена светкавица
и с луд порой се плисна над света.

Не му отвърнах... Всъщност те обичам,
напук на всичко дяволско в света.
Мечтите си като крила обличам
и мога с тях към теб да полетя.

СИЯЙНО ЕСЕННО

/хайку/

Златист полумрак.
С очите на кошута
нощта проглежда.

Сплетени клони.
Тишината се рони
на златни листа.

Диви ягоди
насъбрала есента
във шепите си.

Коя ли птица
вятър южен приласка?
На юг отлита.

Есенна вечер
златисти сълзи рони.
Дъжд от елмази.

ПРИТЧА ЗА ОБИЧТА

на Мама, с цялата ми обич

Бог сне сандалите си. Спря
за миг да си поеме дъх.
Заслушан в езерната тишина,
приседна в изумрудения мъх.

Зарей поглед в пролетната синева
/а беше вече седми ден,
откакто в дъжд и светлина
светът за обич бе роден/.

Край езерото, шия свела,
поеше малкото си кехлибарена газела.
Разнежен, Господ ризата си сне,
постели я на малкото сърне.

Във клоните на златната липа
синигерчета се заливаха от трели
и Господ сне наметката си от сърма,
гнездото им от хладната роса застели.

На юг, на мили няколко оттам,
вълчица сребърна ръмжеше във капан
и Господ сне последната си дреха,
превърза кървавата лапа за утеха.

Така раздаваше безмерно любовта
на своите деца при нужда Бога.
И оттогава скита по света
в душите обичта му босонога.

ПЪРВОРОДЕН ГРЯХ

Планински хребети - между очите ни.
По склон от нежности надежди гонят се.
Препускаш, конниче, звънтят копитата,
но в двор на бродница ще спънеш коня си.

Пека в огнището за тебе кестени.
Препускай шеметно - по глухи прелези,
през тъмни угари на нощи девствени
и грешни помисли нахлуват ереси!

Минути лакоми с елови зъбчета
поглъщат времето на едри късове
и Божа промисъл проплаква стърчена -
за лов на вещици отдавна късно е!

На крачка стигнал си от преизподнята -
очаквам тръпнеща на склона в ниското.
Луната трескаво ни стъкмя огъня
и драсва клечката рогата истина.

ПРИЕМСТВЕНОСТ

Във друга реалност смъртта ни отвежда
и щом не се връщат душите обратно,
там значи е хубаво, има надежда,
че може човек да живее без злато.
Така, както можеха дядо и баба.
Макар да са вече два въглена само,
лицата им греят в кората на хляба,
досуц като слънцето в житена слама.
И ето, че тук също може без злато,
в праха на предците ни бих се заклела –
използваш ли тайната мощ на маята,
по къшей ще има за цялата челяд!
Наистина златно е слънцето само,
но греят лицата на дядо и баба,
лицето на тате, лицето на мама
и моето грее – в кората на хляба!

НОСТАЛГИЧНО

На Галена Воротинцева

Моето глупаво, простичко щастие
бяга встрани от чекръка на времето,
лута се из стародавните страсти,
яхнало кон без юзда и без стреме.
Язди наперено с кални цървули.
В тесния джоб на абата му виждам
да се протриват съвсем хрисовулите
„На ползу роду” и „Обич към ближния”.
Спри да ме търсиш назад във годините,
бъркаш века, недорасло момченце!
Как не разбра, че тлаките са минало,
вехти картини – момите със менците!
Вече и в стомни вода не наливаме.
Вятър са всички Антимовски ханове.
Жалят за селото здрачните ниви,
глъхне без черги и станът на баба ми.
Глупаво мое, залутано щастие,
днес е Игнажден, бъди ми полазник.
Стига се щура из старите страсти,
тайно те чакам на баница мазна.
С теб доведи оня лют македонец,
по–страховит от пиринските ветри.
Той ще ни грабне стремглаво на коня си
и ще препуснем по пътя за Петрич!

БЕЗИМЕН

Река съм. Все надолу дълбая
с постоянство и сила студени.
От камъните дъно чертая
и бутам ги надалече пред мене.

Река съм. Все съм си същата –
две-три неща мога да правя –
дарявам живот аз, могъщата,
но и без него умея да те оставя.

Река съм. Лъжливо прекрасна,
несигурен в мене не скачай –
аз съм красива, но и опасна,
с дълбокото ще те сграбча.

Река съм. Неспирно минавам,
откъдето друг не е минал.
Заобиколи ме, ако си слава,
през мене мини, нямаш ли име.

ОБЕЩАНО ЛЯТО

С камбанен звън пристигна пролетта
и заваля не дъжд, а песен от простора.
Синеокото небе ми обеща лета,
където синоним е радост на умора,
дето във очите весело бумтят
огънят приятел и огънят пазител
и две сърца прегърнати туптят, вървят
по пътя общ към тихата обител.
Към смълчаната и предана любов,
срамежливо - розова като мимоза.
Заръмя камбанен звън, сега готов
да разлисти всяка болка в нежна роза.

НУЖНА ПРОЛЕТ

Ако нямаш сили, ме повикай!
Аз ще дойда и ще ти даря
толкова, че в радост да извикаш
колко хубав е света.

Ако нямаш сън, ме нарисуй!
Пред тебе ще се появя
бързо, сякаш плахо се целуват
две влюбени сърца.

Ако нямаш обич, ме изричай!
За мене тихо се моли
и аз ще дойда, ще дотичам
там, където сам си ти.

Ако нямаш думи, ме почувствай!
Аз ще бъда пролетта,
която те целува нежно с устни
на теменужени цветя.

ВЛЮБЕН ПОЕТ

Любовта е всичко, мили!
За нея няма закони.
Виж – ръце в гнездо сме свили
от пръсти вместо от клони.

Погледни, очите ми са
вълни от звездни морета.
Потопи там тихо душа,
снеми ѝ всичките „не“-та.

Погали ме с нежна съдба
в трепет от страст устремена.
Налей обич като река
в чашата „да“ пресушена.

Ти налей живота с устни
на всички опразнени гари.
Ах, как искам да ме вкусиш!
По мене с поглед да париш...

Със очи да пишеш навред
и жаден по мен да римуваш
изкусно страстта на поет
в душата ми, който се влюбва!

БОГАТСТВО

(По Матей 6:19-21; Лука 12:33-34)

Пристигайки на тоя свят,
не сме донесли нищо, зная.
Ще си отидем, стар и млад,
заможен, беден и богат,
без нищо, може би, накрая.

Богатство свое трупа всеки
небесно или на земята
и по неведоми пътеки
към него се стреми навеки,
чрез тялото или с душата.

Христос е повелил така:
„Богатство трупай ти, където
не сяждат молец ни ръжда,
ни стига на крадец ръка -
създай богатство на небето!“¹

Навярно няма да е лесно,
но всеки трябва да избира
между богатството небесно
и гибелната страст телесна:
живее ли - или умира!

1 Авторска интерпретация

Избира всеки своя хал
и после Господ му въздава
какъвто заслужава дял -
калта отново става кал,
ала богатството остава...

ДИАЛОГ

Как да цени живота (си) човек, когато не живее живот, а просто съществува?

Опърпан просяк казал на лихвар:
„Какво като си толкова богат?!
Да не живееш вечно в благодат?
И ти ще пукнеш като всяка твар.“

Лихварят рекъл: „Аз съм господар,
хаджия съм, в охолство и разврат
живея и пиляя по хазарт...
Живецът ми е в пещ искрица жар –

ще светне някой ден за сетен път.
Умира всеки, който е роден.
Да, тленна е блажената ми плът.

Ала помни изрично ти от мен:
богатите един път само мрат -
беднякът мре вторично. Всеки ден...“

Лариса Ангелова

Чадър на плажа
мокро лято засенчва,
в душата вали.

Въздухът горчи,
студен пасаж отплува,
плажът опустя.

Камъни разби
пясъчната ми нежност,
в есенно слънце.

Зимен вятър
в петното на морски нефт
сънува липи.

Между две очи
животът преминава,
не спира на стоп.

Дълбая сърце
в кората на топола.
Нощна милувка.

Утрото в сиво
напомня за шоколад –
скрит и изяден.

Звънят камбани,
разголват последни дни
на небето в мен.

НА ЗЕМЯТА

Космосът е пълен с диаманти,
но искам на Земята да остана.
Тук въздишал е по Беатриче Данте,
тук бунтувала се е Багряна...
Тук Дубарова е слушала приборя,
Пушкин тук е Ана Керн видял.
Тук Омир, даже сляп, описал Троя,
а Шекспир в лятна нощ мечтал.

Искам на Земята да остана,
даже да ми подарят билет за Марс!
Щом като Земята стане рана,
нека да кървя със нея аз!

:

* * *

Младост, ябълко зелена,
времето е ненаситно.

Изгризва те

до семка,

за да

станеш

като него –

прашен, пясъчен часовник.

НА ПЕТЯ ДУБАРОВА

Когато чета стиховете на Петя,
в мен трепка, блещука сърце на дете.
В студения мрак започва да свети
луната седефно и рими плете.

Луната – обърната нежна усмивка.
„Дали не е нейната?“ – мигом се питам.
И сякаш към нея във унес политам,
забравяйки този машинен свят сивкав.

Потъвам в море, в лунапаркове, в лято,
от време на време контролни си спомням,
преливащи тонове, багри в легато...
На пъстрия смях красивото гоня.

И щом си представя прибоя и фара,
в суха, софийска и делнична вечер,
сълзата за нея превръщам в китара
и сякаш се връщам от свойто далече.

ПЕЙЗАЖ И ИНТЕРИОР

Есенно вино
в горчивата есен.
Есенни капки.
Шум на листа.

Сребърни локви.
Златни дървета.
Тихо е. Шепот.
И дъх на сълза.

Върнах се вкъщи.
Старият вестник.
Старата маса.
Печка бумти.

Котка унесено
спи на кревата.
Дневник под чашата чай.
И мечти.

НА ВСИЧКИ ЕЗИЦИ

Луна от мрамор.
Спя във звездни скути.
Сънувам необятни светове.
Оплетена във мрежата
на щурчови балади.

Небето е черна дъска,
а с бял тебешир
звездите трептят -
като буквички
и по небесния вечерен свод
се чете хиляди пъти
на всички езици:
„Обичам те”.

* * *

Изплъзна се денят
през пръстите на времето.
В шепите му –
абаносовата нощ полегна.
Ездачът Господ
пак отпусна стремето
и тихо, на хамака си луната
се протегна.

ПРОСТИ

Прости ми ти за блясъка в очите...
Прости ми ти за звънкия ми смях...
Прости за дързостта да те обичам...
Прости, щом смяташ, че това е грях!

Прости за слънчевата ми усмивка,
прости за слънцето във моите коси,
които можеше да галиш без почивка...
Прости за огнената страст! Прости!

Прости за щастието споделено...
Прости за споделените мечти...
Прости за любовта във миг родена...
Щом смяташ, че това е грях, прости!

Прости ми за доверието в тебе,
прости за вярата във утрешния ден,
безумството на мисълта, че е възможно
безкрайно ти щастлив да бъдеш с мен.

Прости ми, че навлязох ти в живота...
Прости, че гордостта ти аз сломах,
успях да те отдалеча от самотата...
За туй, че бе за кратко, ми прости!

РАЗМИСЛИ

Когато си отиде любовта,
задавал ли си някога въпроса,
дали била е истинската тя
или е тичала в тревите боса,
огряна, слънчева, оплискана с роса
една девица в изгрева видяна,
че първа е била тя във деня
и взел си я за любовта сияйна?

Когато си отиде любовта,
защо е толкова болезнено в сърцето
и зейва пак отворена врата...
Но можеш да отидеш там, където
ще срещнеш нова, истинска любов,
която тича по тревата боса
и ще намериш във живота смисъл нов...
Години в миналото някакви какво са?

Животът все ще тича там - пред теб.
Ще го догонваш ти, задъхан пак от болка...
Ще търсиш пак поредната любов
и ще задаваш вечните въпроси:
„Дали ще бъде истинската тя?
Дали ще бъдем заедно до края?
Дали открил съм моята мечта?“
Повдигам рамене - дали? - не зная!

Но няма всъщност как да разбереш,
ако след нея малко не потичаш,
букет от полски мак не събереш
и не броите заедно звездите!
Но хайде - стига толкова! Напред!
Там, ето, виж я! Хайде, посрещни я!
Ти зарежи объркания словоред
и назови я с истинското име!

КОЛКО СТРУВА ЛЮБОВТА

Колко ще ти струва любовта?
Сигурно не смееш да попиташ...
Може би голям букет цветя
или пък разходка до звездите...

Колко може да ти струва любовта?
Само пликче ментови бонбони,
или скъп хотел до сутринта,
или пясък, що по пръстите се рони..

Колко ще ти струва любовта?
Две кафета с торта и цигара,
може би вечеря в ресторант
със хайвер и блюдо със омари...

Колко може да ти струва любовта?
Две весла и лодка сред вълните,
бърза яхта във огромен океан,
ромон тих на ручей под звездите...

Колко искаш да ти струва любовта?
Весел смях във лунапарка шумен,
на стена рисувани сърца,
плачеща китара, стих под сърпа лунен...

Колко трябва да ти струва любовта?
Толкоз, че не можеш да я купиш -
нежни пръсти, пламенни слова,
огън във очите, сливащи се устни...

Колко всъщност струва любовта?
Стойността в пари е без значение!
Дива страст, две биещи сърца
и едно вълнуващо безвремие..

НЕУЗНАВАЕМА И ВЕЧНА

Неузнаваема, далечна
пак чезнеш в знойна
тишина,
неуправляема и вечна
оставяш лятна топлина.
Не спирай,
че трева е пътят ми-
полюшва нежни стъбълца.
Недей забравя
дните молещи -
глухарчетата в тях растат,
недей оставя
мисли парещи
и розите с бодли растат.
Игличини цъфтят омайващо,
откриват нови небеса.
Дъгата, като част от времето,
загатва цветна чистота,
и пак зеленото и пъстрото
със мен лудуват и летят!

КАТО ЛОЗНИЦА

Пречистена
от страсти и nevoли
не спирам да тъжа
и да те искам,
да се оглеждам
и любов да пия,
да те посрещам
и да те отпращам,
по-жадна и самотна,
ръце във теб обвила,
като Лозница млада,
от ситен дъжд окъпана,
очакване стаила!

ВЕЧНОСТ

Далечен зов
на приглушено щастие
и водещите сили
на страстта
издигат ме
над земното пространство,
оставят дълга, сладка
топлина.

Полюшващата сила
на природата
открива в мен
първичния инстинкт,
вибрациите -
сплетени частици -
догонват силата
на Вечността!

ТАЙНСТВОТО СИ ТИ

Ела, налей ме,
медена и топла,
как неусетно
времето лети,
обръщам се към теб
не съм забравила,
не знаеш ли,
че тайнството си ти!

ТАНЦУВАМ ПАК

Светлее Слънцето,
лекува,
а светлината
омагъосва.
Аз бягам леко
по земята
и боси са нозете ми,
не се обръщам,
само тичам
обсипана със цветове
във бяло, розово
и жълто,
с косите ми се сплитат
цвят до цвят,
отронват своето ухание
на обич и на благодат.
Танцувам пак,
снага извивам,
излъчвам аромат!

ПОСВЕТЕНО

И си мислех – така се умира.

Сега зная – ТАКА се обича.

Маргарита Петкова

Спомен по спомен – девет зими се свлича
едничката лятна кожа.

По камъните с нокът пиша –
мога без тебе, мога.

Възел до възел – но те разплитам
(а в очите ми – разливи).

И аз ТАКА, Маргарито,
най-после си намерих Майстора.

ПРЕДИ ЗАПЕТАЯТА

..., че не ми беше светло,
дори и след разсъмване.

..., че от мечтите ми звездни,
хартиено топче сгънал,
се целеше даже в ангела
над лявото ми рамо.

..., че още хрущят под стъпките ти
пясъчните замъци.

..., че има да те нося
до свършека на дните...

Толкова по въпроса,
дето никой не смее,
не смее да ме пита.

ИЗПОВЕД

*После се обърна цялата вселена.
Беше отначало. Беше за последно.
Камелия Кондова*

Помня – дъхът ми препускаше
с табун диви коне по небето.
И добре, че посмя да ме пуснеш
само до крайчеца на сърцето.

Помня как земеръсно
душата ми потрепери,
докато непростимо пръсках
събираното до вчера.

И хляба, и виното
забравях с теб – пеех.
Присъда беше – без помилване,
порой – напук на суховея.

Пилееше ме – миг по миг –
непредвидима, по кучешки вярна.
Преглъщах те – напреко вик.
Превързвах се – последно падане.

Било – да е – и пак се уча
да ходя, а летях небесна.
За три дни чудо – но се случва.
За ден се влюбва поетеса.

НЯМА МЕ – А ЛЮБОВТА...

Няма ме – а си струваше,
а вдишвах-издишвах празници.
Можех цветно да нарисувам
всяка черно-бяла страница.

Няма ме в есента, в зимите,
на твоя ред в средата.
Останах само в римите.
Понякога ме имаше през лятото.

Не спрях да се препъвам
с нестройната походка.
Потъвам ли – все е до дъно.
А любовта е кротка.

И как да се съвзема,
като цял ден стоя на ъгъла –
да минеш, да ме вземеш.
А любовта е кръгла.

БУЧИЦА СОЛ

Не смогнах да го прелистя,
в белия стих ли, в черния ли -
щом още го дописвам,
за да го намеря.

Не смогнах да го преброя,
щом още не съм се върнала.
Жиля го - трънче в пета убодена.
Паря го - песъчинка между зъбите.

Не смогвам - и го завивам
с изплетен на възли спомен.
Бучица сол прелива
очите ми сладководни.

И...
И тихичко вали,
и не е спирало.
И с тънички мъгли
препасани баирите.
И тихичко вали -
на лягане и на ставане.
И сякаш не боли.
И - не е за разправяне...

ЛЕГЕНДИ ЗА ДИОНИСОПОЛИС

На хълма, дето пясъчната кал
разголила е тяло на девица,
в скалите си, разкрачена с печал,
отколе се е ширнала лозница...
Не била най-изискания сорт -
в зърната ѝ течало младо вино.
(Моряк, свалил резници в този порт –
отдавна. После някъде заминал.)
Разказва хълмът, в белите скали,
как в стрък трева на лозе се събрала...
Как в късни доби, след безброй луни
сам Дионис любовно припознала.
Опил я богът в новия ѝ ден
и, сам опиянен, ѝ бил награда -
завързала лозата грозд червен,
почти като изискана менада.
Узряла чак до черно в пот и прах,
разпукала снага от плод и семе,
пияна от любов и в мир, и в грях -
сам бог наливал сладкото ѝ бreme...
Прегръщал с нежност корена ѝ див
с очи, с ръце - била му най-любима.
Пиянство от любов на хълма тих,
пиянство за двамина в смях и вино.
Така било - не ден, не два, не три.

Пиянството е болка и награда.
От бог пиян, животът най-боли -
зарязал Богът своята менада.

Дали по гроздобер на хълма лис,
от прашната разплетена лозница,
от своята менада Дионис
все още сбира грозде с дух на птица,
за да го смачка здраво със ръце,
изцапан с кръв и сладка медовина.
Тъй сладко е пияното сърце
от любовта незнайна с вкус на вино...

МЕНАДА

Този тирс ми тежи, Дионисе любими!...
Следвах твоите стъпки хиляда години.
Връзвах гроздове сладки в лъчите на зноя,
бях ти вярна до гроб – тиха в сянката твоя.

Не ме гледай така!... Днес в нощта съм незрима.
Само питам с тъга, бях ли твоя любима?
Не разливай духа си - буен, луд като вино...
Не ми пращай сатири – исках тебе да имам.

Натежа твоят тирс, Дионисе любими!
Луда нощ ни събра, луда нощ раздели ни...
Всеки грозд ме боли и снагата ми цяла
тишината преви в коренището бяло.

Ред е плод да сбера, с някой смъртен да вържа,
да разпукам зърна, сочна гръд да разкърша,
да наля шира и с мъстта да се слея
като вино в нощта, с някой друг да се смея...

За последно ела – тази нощ е голяма,
ще танцувам сама - сто сатири ще мамя,
и ще пия за теб, моят бог, вино младо,
и ще вия снага на робиня-менада...

За последно. Сега! От любов умори ме!
Като своя жена, само миг укроти ме!
И когато зората всяка болка превърже
ще си тръгнем сами - този тирс ще е скършен.

ЗИМА

Аз съм твоя, а всъщност не съм.
С теб съм малко свенливо момиче...
И когато посягаш насън
тишината от мен да събличаш -

онемява светът ми смутен...
И снагата ми - кръшна лозница,
на небето горещо във плен,
изчервява зърна на девица...

Сякаш лятото мина насън,
сбирах нежно лъчите ти плахи
и горях, розовеех отвън -
връзвах гроздове в твоята стряха.

И сега съм по-сладка от мед!...
Щом разпукаш мечтите ми с устни -
всеки миг, дълго пазен за теб,
ще се слее със нощите къси...

И ще плиска наяве, насън
всяка капчица сок. Лудо вино!
А над чашата - с празничен звън
като Бог ще се спуснеш незримо.

Ти ще жертваш момичето, знам...
Ще умре като твоя любима,
в тишината на утрото, там
и в студа на последната зима.

СОМЕЛИЕР

Кастилско вино пил ли си,
със цвят на кръв
и мирис на корида безнадеждна?...
Зърна от сой,
изстискани със стръв,
по изгрев
от девица тънковежда.
Отпивам, а не бива.
Сладостта
прегръща ме тръпчива,
утолима -
разпуснала невчесана коса
и засияла,
по кръгла месечина
като хляб.
Не, нафора е с тази глътка вино!
По-чиста и ухае на Кастилия -
изпръхнал грозд.

Светът като на кино,
изчезва с тази винена идилия
за миг.
А после чак
разлиства аромата на небето
и ме опива...
Налей ми пак!
Че причестих небитието,
а не бива...

Нина Чилиянска

ПРОЩАВАНЕ С БЪЛГАРИЯ

*Посветено на всички българи , които празнуват
ТРЕТИ МАРТ извън Родината*

Българийо, Родино, мила майко!
Как тъжно свети твоят ореол!
Дойдох преди раздялата - за малко -
за път да взема късче хляб и сол.

Да помълчим със теб прощално в мрака.
Да те запомня, майко, все така -
забрадка черна и очи разплакани -
изпратила най-свидните чеда.

Ще ме погалиш ти с обични длани,
ще ме прегърнеш с толкова любов.
Докато дишам, с мене ще остане
последният ти майчин благослов.

И китка здравец ще ми свиеш мило,
та да ме пази от неволи и беди.
На този свят не съществува сила,
която твоята любов да победи.

Българийо, едничка майко свята!
Аз тръгвам - все едно на север или юг.
Ала сърцето ми, умът ми и душата
завинаги остават с тебе - тук.

НА СИНА МИ

Знам, че някой ден ще се случи:
Просто така, изведнъж,
ще погалиш бездомно куче
във внезапно проливен дъжд.

Ще нахраниш измръзнал просяк,
ще дариш мечта на сирак
и от смърт ще спасиш на косъм
свой приятел или смъртен враг.

А на сцената без декори
ще играеш сам Дон Кихот
и душите на много хора
ще запалиш за нов живот.

Но каквото и да се случи -
пътят ти да не е лек -
постарай се да се научиш
да оставаш добър човек.

ТРЪГВАШ СИ

Ти толкова тихо си тръгваш от мен.
Дори и звездите не смеят да дишат.
Красив беше с теб и най-мрачният ден.
Каквото да кажа - ще бъде излишно.

Остава ми миг. Любим аромат.
Звукът от твоите стъпки във мрака.
Вали върху мене бял ябълков цвят,
повтаря, че няма защо да те чакам.

Светът е различен. Болен и див.
Във въздуха нещо опасно светлее.
И вятърът друг е - жесток и горчив.
Ти тръгваш си! Как след това да живея...

ЧАДЪР ЗА ДУШАТА

*С благодарности на Румяна Пелова за стиха ѝ...
„И разбирам - така изведнъж -
че и в душата ми е вляло.“*

Дали има чадър за душата?
Ще го разперя над твоята първо.
Когато във нея вали самотата,
да не се мокри. Да не посърва

като малко уплашено цвете,
небрежно стъпкано без причина,
като лист, подгонен от ветровете,
без да може за миг да почине.

После душата ми ще се промъкне
под чадъра при твоята тихо,
до нея ще легне, ще чака да мръкне
и на душата ти ще чете стихове.

Ще я милва полека, ще я предпазва
от студения дъжд на самотата.
1001 нощ приказки ще ѝ разказва.
Дано има чадър за душата...

ЧУДАКЪТ

Познавам аз един чудака -
така наивен безобразно.
Сърцето му не знае как
да се гневи. И той отказва

да възприеме подлостта
и лицемерието с фалша.
За него някак завистта
е невъзможна. Даже алчност

не е изпитвал грам до днес.
Не интригантства. И не лъже.
За него рицарската чест
е висш закон. И той е длъжен

за правдата да влиза в бой
с мерзавци, подлещи, злодеи.
Не е измислен образ той.
Не го търсете във музеи,

във сериалите, в романите,
във сънищата на девиците
и на компютрите в екраните,
в копнежите на романтиците.

Супермен не е дори,
не Робин Худ, не Ланселот,
герой на Сент-Екзюпери,
уви, не е и Дон Кихот.

Той просто е човек реален.
Живее кротко между нас.
Навярно е съсед в квартала...
В един и същи ранен час

със него возим се в трамвая.
Усмихва ни се. Има как
внезапно да го разпознаем...
Оглеждай се... и чакай знак!

ОТИШЪЛ СЪМ СИ, БЕЗ ДА ЗАБЕЛЕЖА

Затрупан от измислени проблеми,
оплели ме в досадната си примка,
разпъван от безсмислени дилеми,
превърнали живота в скучна кримка,
отказващ да приема, че съм смъртен,
внушил си, че ще бъда глупав вечно,
във храма влизаш, без да бъда кръстен,
забравящ всичко свято и човечно,
подменящ идеалите с химери
и сричащ плахо истините Божи,
подсмърчащ пред заключените двери
на щастието, всъщност невъзможно,
оплел се в омагьосаната мрежа
на празна суета и хленч по рая...
отишъл съм си, без да забележа.
Къде, защо и как - уви, не зная.

ТЯ ПАК ПОГАЛИ СТАРИТЕ ПИСМА

Тя пак погали старите писма,
които мъртвият любим ѝ беше писал,
светът около нея се засмя,
зарадва се, изпълни се със смисъл.

По грозното ѝ сбръчкано лице
феерия от чувства се завихри,
коне, родени в нейното сърце,
изцвилиха доволно и се скриха.

Изправил се до нея млад и здрав,
съпругът ѝ запалил бе цигара,
което явно я изпълни с гняв
и тя отново взе да му се кара.

Целуна после мъжките ръце,
прегърна го, от щастие заплака,
а той, превърнат изведнъж в дете,
изгря щастлив и ликвидира мрака.

Изчезна после мъртвият съпруг,
разтвори се и сля се с битието,
а старата жена остана тук,
въздъхна и божествено засвети...

ТИХО СЕ ПРЕВРЪЩАМЕ В ТЪГА

Толкова е светла тъмнината.
Ласкаво ме гали пак студът.
Ти си тъжна, но сега тъгата
в нежен водопад ще претворя.

Той избликва, времето пришпорва,
прелестен, създаден от мечти,
мойта мъка в миг се ококорва
и се къпе в буйните води.

Болката на тоя свят поели,
сливаме се тъжно със нощта
и красиви, светли, чисти, смели
тихо се превръщаме в тъга...

БЕШЕ ПРОСТО ЗАЛИТАНЕ

Беше просто залитане,
малка крачка встрани,
едно лудо преплитане
на химери с мечти...

Ти излъчваше праведност
сред пустини от грях,
засияваше аленост,
прокълнтяваше смях,
изгладнял от пресищане,
с тебе бях разнолик,
с едно светло избистряне
все се чувствах велик,
и звездите се палеха
в мойта призрачна плът,
океани се галеха,
непознаващи смърт,
и прескочил пространствата,
свил света на кълбо,
еретик, влюбен в тайнствата,
продавач на добро,
се пречиствах, изгаряйки,
а нощта ми бе роб,
и макар остарявайки,
знаех, нямаше гроб,
през пияни светкавици
проехтяваше стих,

мачках всички пиявици,
романтичен и тих...

Не, не беше излитане -
холограма си ти,
беше просто залитане -
но ужасно боли...

НАПИСАХ ТИ УТРЕ ПИСМО

Прелестни шури мечти
пърхат в захлас в небето,
земята диво кънти,
любят кобили конете,
весел и рус водопад
напето, гордо пристъпя,
светът е отново млад,
сякаш сега напъпил,
дяволи с огнен чар
играят на голф с луната,
морето е стар пожар,
танцува и се премята...
А ти си сама сега,
вселената ти досажда,
животът е квант тъга,
умора във теб се ражда.
Земята е късче зло,
ще взема да я разклатя,
написах ти утре писмо,
но няма да го изпратя...

АЗ ТЕ ТЪРСИХ ...

Аз те търсих сред картинните пейзажи,
между капките нахвърляни на плат,
взирах се в реки и пътища с виражи,
следвах сенки чужди в призрачния град,

после те потърсих в стари скици,
в стихове, създадени с любов,
между страници, под тежките корици
се опитвах да усетя твоя зов...

Аз те търсих и мечтата си докосвах,
в нежна музика почти те теб открих,
рок и поп безмилостно прахосах,
но и там следи не долових.

Аз те търсих в паметта ми също
и прерових на живота кръговрат,
само че и там те няма вече.
Няма нищо твое в моя собствен свят.

ЗАЩО...

Защо ли погледът ти - леден и горещ -
тревожи ме със зов?

Защо събужда със могъща сила
заспалата любов?

И, срещайки го, искам те неволно,
но крия, моя страст...?!

Да, знай, и хубаво ми е, и болно,
и съм във твоя власт!

Но през преградата не преминаваш...
на черните ми мигли,
под маска ледена не забелязваш
ти чувствата ми силни...

НАПИШИ МИ...

Напиши ми писмо... То за мене е важно.
Дни, години минават, самотни, студени.
Напиши, че вали, че е мрачно и прашно
и без мен, че кръвта тече бавно по вени.

Нарисувай пейзаж, лято, слънце горещо,
шепот тих на цветята в полето,
нарисувай ме мен, а и себе си също
и света, който ти си създаде в сърцето.

Напиши ми писмо - то за мене е нужно.
На безумен език съчини ми творба.
Съчини и реалност, и сън... Не е важно,
че сам съм в живота... Ти си моя съдба...

А ПОМНИШ ЛИ?

„А помниш ли?“ ми каза тя,
Показвайки на планер във небето.
Намусен ѝ отвърнах - аз отдавна не летя,
нали разбираш - къща, и жената, и детето?!
Сменил съм вятъра с удобния фотьойл
и нервното крило забравих в висотите...
Стоях смутен пред нея, разсъблечен, гол,
Несмеейки да я погледна във очите.
Не казах как избрах домашния уют,
А аз купих ги, както се купува бира,
без обич, без мечти, в душата смут
и губейки единствена жена,
която ме разбира...

СТОЕШЕ ДО ПРОЗОРЕЦА ТЯ ...

Стоеше до прозореца тя, но не плачеше,
сълзите ѝ отдавна бяха свършили,
тя на небето скрития знак търсеше,
но тъмни облаци надеждите прекършили,

А улици, капанчета и лампите – все същите,
тя подминаваше ги с поглед, горд и плах,
все тъй бездушни покрай нея бяха къщите
и всичко чуждо бе, потънало във прах...

Да се обади искаше, но никой нямаше
и да излезе, но вратите са затворени,
а как ѝ липсваше това, което даваше
надежда лъч на скъпите ѝ спомени.

Захвърли аромати, които пролетта навя,
забрави хубави и весели мелодии,
но огледалото да счупи не посмя,
което ѝ напомняше, че всичко е пародия.

Тя търсеше във себе си все някой,
който ще я намери, ама не търси той,
обърка се във срички и във стихове,
подмина всичко и не каза – стой!

Не чуваше сарказъм, ненавиждаше,
писма, които не за нея се заделяха...
стоеше до прозореца, звезди не виждаше,
стъклата от живота я отделяха....

ДАТА ОТ ФОНТАНА

В пределното очакване
на лятото
нощните фонтани
си разменят
капки
с дъх на хвърлени монети.
Обичам този годишен,
щастливо потънал час.
На сенки и оживели дървета,
когато в трамваите
не пътуват пътници,
а белите цветя.
Хората са по родните места
и от старите антени
капе по някоя частица
със здрачната мечта.
Разбира се -
ангелите от фронтоните
слизат,
наблизо
и под любимия чадър
от бръшлян и малко шум
има стол.
По точно отворена книга.

Денят е същия,
дори и нощното кафе
оставило небрежна нота.
В музиката няма минало,
а роса.
По разсъмване
изгубеният воал на дата
от фонтана...

ИЗЛИШНИТЕ ПОЕТИ...

Все някога
ще сляза на Сен Лазар.
Гара на свършилите релси,
на разтопената стомана.
Посоките -
в приятно мъгливо,
до преливащото синьо.
Неутолимо.
Точно по Клод Моне.
Всички куфари,
които по небрежност
съм имал,
ще бъдат вечерни вестници.
Залезни ангели
ще въздигат слепотата
на обувките.
Една художничка
на поетични чаши
ще ми нарисова стол.
От умората ще се роди и цвете.
Всред излишните поети.
Е, има ги! Преди да паднат семафорите
и кратки багри, парченца
да изпълнят фасадата на здрача.
Зад чертата
и по перона:
малък химн за свободата.

Все някога...
На Сен Лазар:
нощното кафе, жена
и още... на завоя в мен.
Защото всички посвещения
са свещи
и се прераждат
в излишните поети...

МАРОДЕРСТВАНЕ ИЗ СТАРИ РАНИ

Туй е вече война!
Няма място за обич!
Само“Кой по-по-най“
фойерверк с гръцки огън.

Ако трябва, с глава
и с рога ще докажем.
Не изпитвам вина!
Тя отдавна мираж е!

И защо тъй крещим?
Любовта, тя е шепот!
Извинявай, боли
(повече - от превзетост).

От лъжите боли,
току-що изковани!
Хайде, ти пръв тръгни!
(Ще тършувам из раните.)

НА ЧАКАЩИЯ МЪЖ

Аз съм Жената,
която престана да чака.

Чаках те някога.
Като момиченце
тихичко си разказвах
приказката за дракона
и единствения,
красивия,
благородния и смел рицар,
който щял бил да дойде
и да ме хване за ръката:
„Здравей! Ето ме! Истински!“
Чаках те
и когато се влюбвах
смело и безразсъдно,
а се оказваше,
че „момчето
още не е порастнало“
да се превърне
в единственият.
Чаках те
и когато побързах
да се омъжа,
сякаш някой с вълшебна пръчка
щеше да направи така, че

да свърши
животът ми
и да остарее за няколко мига.
Чаках те и когато
зачевах децата си.
Знаех, че така трябва,
тъй го иска животът,
така пише по книгите -
здрави деца се раждат
от млади майки.
Още по-силно те чаках,
когато си тръгвах,
когато умираха,
изневерявах,
лъгах...

Стига!
Десетилетия чаках.
И дори не съм искала
да бъдеш поет.
Просто исках
да ме обичаш.

И когато те намерих най-после
по интернет
- дано само да не е
поредната ми заблуда -
разбрах, че ти си ме чакал.
Засега - на другия край на света
някъде,
и ти - с биография.

Осъзнах, също така,
че душата ми
е нещо отделно от моето тяло.
Едва ли
би го разбрал някой,
който не умее да
се отделя от цялото.
Но аз мога.
И идвам при теб.
И съм щастлива.
Без дори да сме
се прегърнали.
Само от мисълта,
че те има.

ЗИМНОТО МИ СЪРЦЕ

Безпределно безснежно.
Безгранично метежно.
Безнадеждно безбрежно.

КАРТИЧКА ОТ УЛЦИН

Едно горещо лято във Улцин.
И ледена прегръдка на море
с невидим многопръстен галещ бриз,
рисуващ свои нови светове.

Безкрайно ситен пясък, като сол,
във гънките на кожата попил.
Глицинии, зокум, рододендрон,
под тежки цветове глави превил.

Наоколо - кипарис, черен бор,
полянците - с трева човешки ръст.
В Бояна, в Шкодрен - калимери в строй
с гигантски пръти рибите ловят.

Това навярно е било Еден!
Дано и ти го видиш някой ден!

Черна гора, Адриатика, устието на река Бояна
при Шкодренското езеро

УСЕЩАНЕ

Някога листата
просто си
падаха...
Тогава знаех, че
това е есента.
Някога обичах -
отлетя и
лятото!
Някога правеха
топки от смях
- замина си зимата!
вече ми
е скучна пролетта!

ЩЕ ТИ ЗВЪННА

Уморен от
толкова събуждания
телефонът изключи...

Исках да чуя косата
ти, а си представях
нощта...

Уморени от
толкова събуждания
не познаваме гласовете
на птиците...

Днес пак ти звъня!

ЗАМРЪЗНАЛИ ПРЪСТИ

Свиреше така
небрежно, че косите
- нехайни самодиви
във кръг около
кладенците на очите му
играеха...
Обичаше месечината,
а на слънцето - само залеза!
Акорди го завиваха, когато
зимата го гонеше от топлите
врати.
Сега свири на юг!

ЗА ЛЮБОВТА

Със самотата си
се примирих във събота.
Никаква нежност не носи
сутринта на неделята.

Котешко мъркане -
изгъркани нокти... Понеделникът
идва като по ноти.

После редят се последици
във моите делници...

Сутрин, щом си отвориш
очите. Вечер щом ги затвориш!

Откога не съм чувал щурците
и на Бог съм се молил!?

Искам да чакам, но чака ме никой.

Трябва да бъда щастлив,
но нещастно е моето щастие.

А пък звездите от облаци
засивели са.

Вятърът (няма си работа)
само духа брашното

от вятърни мелници
в камината на баба.

Раздяла, обещана от Залеза,
а теб пак те няма!

ВИНОВЕН Е ВЯТЪРЪТ

Недоразбрах
вятъра, а той,
за да си отмъсти,
прелъсти теменужките
и ги остави без
листа...

Безлистни са му
вече поривите и
самодивите загубиха
крилата си,
защото почнаха да
спят.

Вятърът спря
през нощта,
за да помогне
на птиците да намерят гнезда.

Сега е тихо в
лунната усмивка
на бъдещото Затъмнение
- много тишини крещят,
ала тихо...

Представите за онзи
свят се гмуркат в дълбините
на морета и на залези...
И не отивам никъде!

УМОРЕНИ СПЯТ СЕНКИТЕ ВЕЧЕ

Дръзки сенки в очите лудуват.
С нежност сляпа догаря свещта.
В клоунада свирепа нощта
ме завихря. Печално танцувам...

До живот, френетично обречен,
аз съм влюбен, неистово сам.
Ту насън, ту наяве – със плам
овъглява ме патосът вечен.

Дълъг път извървах надалече
и в безсъници хлопвах врати.
Не прикътах надежда дори...
Уморени спят сенките вече.

ЛЕДЕН Е ПЪТЯТ НИ

Дните ни делнично нижат се:
няма магии и пламъци.
В скучни сърдечни отрязъци
вихри и мълнии сливат се.

Вече не ровим в душите си.
Теглим хомота със зъбите.
Вдишваме яростно мъките.
Бродим злочести в земите си.

В нощите огънят мътен е,
пепелно зее камината –
стопля отчасти двамината,
леден, обаче е пътят ни...

НА ПТИЦА В ОКОТО

Притиснал във душата си небето,
той крачи сам – през облаци и дим,
на храма Божи не съзрял кубето
и не дочул божествения химн...

Не спира, мълчешком върви додето,
изтрил гротескния бохемски грим,
на птица във окоето спре сърцето –
последният изгубен пилигрим.

ДВУПОСОЧЕН БИЛЕТ

Дрипав скитник, залъгал глада,
стръкче нежност с надежда прегърнал,
куц, самотен, в неволя обръгнал,
броди тъжен, премръзнал в дъжда.

Свикнал вечно да скита недраг,
стиснал здраво билет двупосочен,
луд, отритнат в света, непорочен,
сбира милост – смирен и всеблаг..

Първолега Маджарска

В ЕДНА ЗАМАЯНА, ЛЮТИВА УТРИН

В ЕДНА ЗАМАЯНА, ЛЮТИВА УТРИН,
когато слънцето все още се събужда -
прикътана сред пух от мързеливи облаци,
пътеката се плъзна сред шубраците,
за да съзре мънистата на мравките.

В такава утрин вятърът подсвирна
на пчелите,
а те на кошера във питата се вкопчиха.
Баща ми сложи мрежа на главата
и ръкавици дочени до лактите,
за да открадне капки медовина
пак от летящото, пияно войнство
за куп филийки сладки на децата.

В една замаяна, лютивa утрин,
когато Дядо Господ се протяга
и пържи слънцето горещо във тигана,
баща ми беше Бог със мрежа на главата,
а аз жужах около него и събирах
нектар от дланите му работливи
и в думи-пити медни ги превръщах
за кошера на дългите си ноци.

ПЕТЕЛЪТ ОЩЕ СПИ

ПЕТЕЛЪТ ОЩЕ СПИ.

Ноцта е скрита под крилото му.

И мама в тъмното се вира.

Не спи.

Студено ѝ е.

В тишината е заслушана.

Още е рано печката да пали
и съчките да чупи с нервни пръсти...

Ще постои във мрака
и с мъртвите ще си говори.

Във тези часове на дявола
те винаги я навестяват.

Не може да отиде да ги види
там, на гроба,

със кошница храна,
с бутилка вино,
защото са високо и далече.

Краката вече я не слушат,
бастуна все си губи
и вятърът пиян не я подкрепя.

Петелът още спи
и много е студено.

Ще стане мама
и ще драсне клечката кибрит,
във тъмното към пътя ще се вира,
дордето слънцето със нокът розов
на малкия прозорец не почука.

ВЪЛШЕБСТВО ПО ВИШНЕВИ ДНИ

Не посмях да те спра, не посмях.
Тази пролет примамливо бяла,
пълни твоите пазви със грях,
пълни моите със самозабрава.

Ти разливаш в косите ми цвят
с аромат на разцъфнали вишни,
как вълшебно е всичко, да знам,
че до мен си в нощта и ме искаш

ей такава, каквато съм си -
непонятна, почти вироглава
и да знам, че стихът ми гори
на зениците ти в кехлибара.

А когато плодът загорчи
и вкусът му престане да радва,
друга обич по вишневи дни,
да се ражда и да прощава!

В ОНАЗИ СТОМНА ИМАШЕ ВОДА

В онази стомна имаше вода,
когато я понесох над мъжете,
но не протегна само ти ръка.
Не ме видя, дори не ме погледна.

Достигаха ме смях и гласове,
а някой хвърли камък подир мене.
Косата ми се сплете на въже
под погледите алчни на мъжете.

Жените ме замерваха с очи
и плюеха във стомната ми хладна.
Личи ми, във очите ми личи,
че газя във вода, а ходя жадна.

Захвърлих я сред камъни и прах,
а в мен една душа се преобърна
и никой не разбра, че между тях
Мария - Магдалена се завърна.

СРЕДНОЩНИ РАЗМИСЛИ

Духна вятър и на сън
стресна птичите зеници.
Есента пристигнала, отвън
през прозореца ми цяла нощ наднича.
Не разпитвай, просто замълчи!
Този вятър е така мистичен,
аз отново ще напиша стих,
ти ще спиш до мене безразличен.
Ще пропуснеш вятъра, дъжда.,
ще пропуснеш топлите ми длани.
Те за теб изгряха, а сега
тихичко угасват неразбрани.
Вятърът се люшна и заспа,
моят стих се сля със листопада.
Любовта край мен прошумоля
и си тръгна, без да ме погали.

КРАЙНО НЕОТЛОЖНО

Навън ръми и някак си е тъжно,
че лятото си тръгва тъй само,
че онзи тротоарен смях заглъхва
под врабчовото сламено гнездо.

И тъй не доумявам, тази есен
защо така забързано дойде!?
Една дъждовна капка се понесе
и тихичко издъхна върху мен.

А аз се упражнявам да обичам,
защото знае ли се, в този дъжд,
възможно е да срещна под капчука
един нуждаещ се от обич мъж.

И въпреки че туй е невъзможно,
защото си представях до сега,
аз мисля, че е крайно неотложно
да ми се случи и капчукът и дъждът.

ЗА СЛАВА И ЛЮБОВ

Премазани от хиляди съмнения,
в тревогите за утрешния хляб,
след наниз от подеми и падения,
живеем някак тихо в този свят.
Не ни посочват като измерение
за някакви нечувани неща;
в душите ни виреят намерения
без никога да станат на дела.
И все така се свираме безименно
в дълбокото на собственото аз;
превръщаме се бавно във пустини,
с пресекваща завинаги вода...

Такава е и мъдростта на времето –
да ни изсмуче силно и докрай.

А Бог в едно велико сътворение
за слава и любов ни е създал.

ЕДНА ДУХОВНА ПЕСЕН

Една духовна песен ме прониза...
Молитва си припомних.
Затреперих...
Коравото ни битие подгизва
от болка,
ропот,
злоба
и безверие...

Една духовна песен като гилза
заседна в мен,
разрови подреденото.
Видях се в ежедневието
отблизо,
където всичко е
безкрайно преходно...

Една духовна песен се превърна
в причина да не продължа
към нещо,
а да поискам тихо да се върна,
при себе си
и своята човечност...

Една духовна песен ми припомни,
че в мене има
истина
и...
нежност...

ТОЗИ МИГ Е ЗА ТЕБ

Този миг е за теб.
Събуди се!
Не гледай през мене!
Всяка дума тежи
и завинаги прави следа;
всеки жест е изпълнен със смисъл
по Божия воля
и налива в душата ти истинска жива вода!
Не затваряй очите,
сърцето,
ума
и ръцете!
Колко още да идва напразно
при теб Любовта?
Сякаш искаш да бъдеш
на някаква друга планета,
но дълбоко у теб
са покълнали земни цветя...
Ти усещаш, че времето идва и тихо минава,
че си тръгват надежди,
мечти,
неживени неща...
И е толкова жалко,
когато не се преживяват -
все едно че си върнал подарък
с висока цена...
Този миг е за теб –

приеми го,
че той си дава
без да трябва в замяна
да правиш това и това...
Този миг може би е последен,
а после остава,
или пълен живот,
или празна до дъно душа...

ПОМИЛВАЙ МЕНЕ

Помилвай мене,
нищо че съм паднала,
че непокорно мисля и живея,
че търся още себе си по пладне
и чуждите овации копнея.

Помилвай мене,
повече от всякога
сега,
когато чувствата ми лепнат
по спомени,
по бръчки в огледалото,
в усещането, че ще оглупея...

Помилвай мене.

Аз отварям смисъла
на моя свят –
а Ти подай му святост.
Достатъчно потъвах
необмислено
в тревогите
по земното богатство...

Сега съм тук.
И търся тази Истина,
която е създала мъченици!

Помилвай мене...

Толкова Си близо!

А аз ще се опитам
да съм Личност!

ПРИЦЕЛВАМ СЕ ВИСОКО

Прицелвам се високо
и се моля
да стигна там -
при хребети от смисъл,
където почвата дарява радост
и всичко е безкрайно
живописно;
където се прегръщат
хищни птици,
тревите правят собствена пътека
пред кротките желания
на лаици,
живеещи си
простичко и леко;
където ароматът
на приятел
се носи
щедро,
заразява с вяра...
Прицелвам се високо -
там където
завинаги си струва
да остана...

**КОГАТО ЧУЧУЛИГИТЕ
И БУХАЛИТЕ СПЯТ**

Тъмно е... Чучулиги и бухали спят.
Само феникси ражда жаравата.
Ти успяваш ли в своя есенен свят
да наложиш закон над забравата?

Ще успееш ли някак след този диптих
да излезеш самичък от ямата?
Без теб се спасявам аз, имам си стих.
Без мен обаче ти нищичко нямаш.

КОНЧЕ МОЕ, СЪС ЗВЕЗДА НА ЧЕЛОТО

Мое мило, реално момче,
конче мое, със звезда на челото!
Всяка вечер към теб ме влече,
чувство нежно, но не за в леглото,

дето прави със нас чудеса
и дарява любовни вселени.
Туй е жажда на сън, без да са
две стихии добре укротени.

Непознато и щуро момче,
дето лъжеш ме в късните доби,
ти оставаш си нощно щурче,
зажадняло за чуждата обич.

И ми пращаш, макар отдалеч,
различими и бурни сигнали.
И любов - пълна с огън и сеч
за сърца по взаимност копняли.

Мое палаво, лудо момче,
колко мой ще си още не зная.
Но към теб, все към теб ме влече
на неизказаното безкрая.

КАК РОЗИТЕ УМИРАЛИ САМИ

Една невинна сива птичка
се влюбила във роза бяла.
Била готова тя на всичко
за нейната любов изцяло.

По цели нощи този славей
възпявал с песни своите чувства.
Със трели хубостта ѝ славел
и пресъздавал я в изкуство.

Но с злост се розата присмяла
на песента му извисена.
„Ще бъда твоя, но не бяла,
а стана ли на цвят червена.“

И дълго славеят унесен
се взирал във цвета ѝ скрито.
Изпявайки последна песен
допрял гръдта си до бодлите.

От мъка птицата умряла,
целувайки цвета ранена.
Сменила краската си бяла
тогава розата с червена.

Поуката се крие толкоз
не в мъдрост, а в страстта себична,
че любовта се ражда с болка
чак след смъртта на тази птичка.

Накрая розата червена
сбогувала се със живота:
чрез егоизъм оцветена,
увехнала сама-самотна.

ВСЯКА ВИШНА ВСЪЩНОСТ Е ЖЕНА

*Благодаря на Антоанета Колева
за оригиналното заглавие!*

Всяка вишна всъщност е жена,
разцъфтяла с цветове на пролет.
И тогава с жарка светлина
я поглъща всеки мъжки поглед.

Всяка вишна всъщност е жена,
сладко-кисел плод през ранно лято.
Тя е хладна сянка и една
приказност, докрай неопозната.

Всяка вишна всъщност е жена,
скрила есен в своите костилки.
И живота скрила в семена,
оплодили земната настилка.

Всяка вишна всъщност е жена,
но ако не ѝ даряват зиме
повече любов и светлина,
от студа тя лесно ще загине!

ХОРИЗОНТ НА САМОТАТА

Дойдох сред твоя роден град,
където всъщност ти не си.
Попаднах в неизвестен свят –
оттук до хоризонта син.

Наблизо някакви щурци
ми свирят на ухо Равел.
И кос със цвят на антрацит
ми рецитира Жак Превер.

Вълшебен и омаен свят,
далече, толкова далеч
от Теб, измислен Непознат,
за който всъщност иде реч
във всеки мой любовен стих.

С отсъствие присъстваш ти,
оттук до хоризонта тих,
където самота крещи...

ПРЕЧИСТВАЩО ХОРО

Ще танцувам с Дявола. Знам стъпките.
Ще изиграя свойто Адово хоро.
По-силна е към тебе само тръпката.
Душата ми галиш с Фениксово перо.
Ще разхвърлям греховете на мегдана,
за да ги стъпча с копаница ситна...
И тогава, с чиста кръв, ще ти пристана.
Във вените ми Ангели ще литнат.
Ще съм платила своя данък пъклен,
изгонила от мен греха и злото.
С голи длани огън ще ти стъкна.
И горда (от любов) ще поведе хорото...

ЕДИНАЙСТА СВЕЩ...

Пред Бог коленичих. Измамна смиреност.
Да ми бъде простено - псалми засричах...
Отпратих ятата - пискливи сирени,
че те, птиците, поне се обичат!

Мръзнат очите. Наметнах зениците с расо,
придобих манастирска тоналност.
На огън не случих - като с творба на Пикасо.
Топлината остана във виртуалното...

Единайста свещ паля! Ще спра да броя.
Този пламък изгаря... но само отляво.
Единайсти подземен уют ще строя!
И сълза - като частица от мен - ще оставя...

КУХНЕНСКИ ЕМОЦИИ

Сготвих проблем. Такъв не си ял!
Имах всичко необходимо -
неверен съпруг, дивашки скандал...
Не ти ли хареса? О, непростимо!

Ще направя омлет - с две яйца и пръчка салам
(не си бъркай панически в джоба).
Имам в хладилника. Страх те е, знам,
но няма защо - аз съм с тебе до гроба!

Как ще те срежа? Та ти си ми свят!
Само ще извадя очите ти с отварчката -
за твоя долен характер, алкохолно полят.
Моля те, подай месомелачката.

Две щипки ненавист - разбира се, не към тебе.
Не ставай брашно-сладниково-смешен.
Изтичай за миксер до „Домашни потреби“,
ако може, не се връщай... толкова грешен.

С твоята износена полова система
приличаш отдавна на спукана гума.
Реших! Ще те Мариновам. А дали да не взема
да ти тегля направо куршума?

Шегувам се, моя любов, заповядай на масата!
Наздраве! (дали се разтвори арсена?)
Исках да ти сервирам на терасата,
но тя е твърде... безопасна...

СЛЕД ТЕБ...

Безкрайно ми липсваш!
И безкрайно боли...
На ухо като клипс си,
който късно свалих.
И следите останаха,
още търся илачи.
С тихи стъпки пристанах,
а душата ми плаче...
В мене корени пусна -
със сълзи те поливам.
И ми лепнеш по устните,
все по-жадна те пия...
Дори насън, дори будна,
като спомен в мен лазиш.
И очите ми са възбудени,
а сърцето ми е в оргазъм...
Мисълта ми е бременна -
само с теб. И те нося!
Заробувах на времето.
А дланта ми е просяк.
В храм молитви изричам -
на куршумни откòси.
Не сбъднах своето вричане.
Изтече - като в пръстите
восък...

УСМИВКАТА ТИ УХАЕ НА СИНЬО

Усмивката ти ухае на синьо
... особено вечер, когато
ме правиш съучастник
в раждането на Нова...
късаш с поглед презрамчени материи
и няма неразкрито
нито едно тайно желание...
усмихваш се в синьо,
когато премахваш умело
кинкалерията на дрехите
до пълно отразяване
в кожата ми
на теменужния ти образ...
Усмивката ти ухае на синьо
... особено сутрин, когато
с очи изместваш нощните бури,
разкриваш небесни зеници
и е най-опасно дълбокото им...
пръскаш слънчеви цветове
върху спокойствието
от твоето присъствие.
Ухание на синьо
скъсява разстояния и връща
червения цвят на сърцето ми
за малко – до следващото
синьо... ние.

Тотка Савчева

КАКВО Е РОДИНАТА

*„С чего начинается родина?
С картинки в твоём букваре...”*

Научи се, извивай нагоре камшичето тънко,
а надолу натискай, да стане ченгелче дебело! -
Пък моливчето, тъй непослушно, че иска да хвъркне,
по широката писта на долния ред е поело.

По-уверено, хайде! - ръката ми хващаше мама.
Аз старах се, и мъчих, и трих, и до Нова година
все красиви лулички и букви изписвах не само,
а най-светлата дума в букварчето сричах: Ро-ди-на...

Но животът оказа се влакче с несбъднати релси.
Черни букви гравирам днес, с диплом на оперна прима,
под надзор на комшии: - Май диър, май френд, ти о'кей си!
Сувенирчета правя за износ със марка „Родина”

Но защо ли съм тук? - За да пиша със „Аз, Буки, Веди...”,
„...Добро,...Люди, Мислете...”? Стотинка - за буква. Родина?!
Компаньонките – в евро им плащат в страната на Верди.
На английски ще драсна в имейла: О, йес! - Ще замина.

Ще заключа смеха си в Сълзата на моята Рила.
Ще заспивам със тапи в ушите, щом Конникът в Плиска
в паметта ми среднощно започне с копита да рие.
Но къде ще отида, когато в мен гайдата писне?!

МУЗИКАЛНА КУТИЯ

Този град, оглупял от фреон и фалшиви фасади,
подлуди ме с банани за левче в поредния маркет.
По обелка от гладкия вид на живота изяден
ме подхлъзва и псува глада и съдбата ми жалка.

Предоволен и сит от реклами за златния гвоздей,
той ми тика усмивки в калъп от билбордове ярки,
да се лутам, и питам: човек ли, листо ли, какво съм,
щом ме газят дори със зелени пети сфетофари.

А градът, оглушал от пробивния вик на метрото,
не ги чува – трицветно скимтят небесата ни родни.
Кукловоди безумни изскубват зенита – глух ропот.
Но надирът е тук и ме мъкне към мрачния подлез.

Там, с проядено таке, карирано шалче усукал,
мъж разпъва акорди, завихря тангото с клавиши,
а студът се увива в ръцете, графитите пука,
но той свири – бял ангел без ноти история пише.

Пък тя – крехка и малка, жена е без име и възраст,
не ѝ пука – помъкнал торби, как градът ѝ хихика.
На протрития ток всички земни посоки завърта.
И го виждам зенита – пет века назад е изтикат.

Сякаш Бог ми е пратил две фигурки нежни

с доброта на светица и усмивка на грешник,
две надежди човечност – червена и бяла,
цветни Пижо и Пенда в посивяла държава.

Ще ги стопля ли с поглед? И къде да ги скрия? –
В самоделна, в сърцето, музикална кутия.
И понеже се влача все тъй болна – от вяра,
ще усещам тук ствола на зенита изгряващ.
В мен щом пее небето и танцуват звездите,
ще си вирна главата: – Човек съм! Да! Не зрител!
Не вечен зрител!

DÉJÀ VU

Ти ли нощем пак кършиш съня ми
и стъкмяваш с будуване огън?
В моя свят си невидим и няма
как в албум да те сложа - не мога.

Не си притча, ни спомен мистичен,
но те следвам в небесната стая.
Ритъм, стих ли, в дъха ми се втича
и ме кара да вярвам, че зная

кой си ти?... Мой сеячо на мисли,
рой плеяди в сълзите ми раждаш
и присъда-любов ми подписваш -
доживотна, с извираща жажда

в суховея на земните бури.
С лунен вятър очите ми връзваш
и прииждат слънца, в мен се втурва
вечността със осанка на бързей.

Нали ти, мой потаен вълшебник,
просветляваш с магическа пръчка
този ден – засинял, непотребен –
в топла сянка за мен го превръщааш?

От неволите гребна ли в шепи,
ги разплискваш с гласа на авлига.
Ставам въглен след чувствата слепи.
И от пепел ти в пламък ме вдигаш!

НАИСТИНА ЛИ СИ ОТИВА

*„Наистина ли си отива лятото?
Наистина ли? Лятото ме гледаше...”*

Хр. Фотев

Но лятото към мен не гледаше.
Кръжеше на есента във погледа –
в очите ѝ, тръпчиви мушмули,
и в утрините – късополите,
я будеше, в росата шушнейки.
А после, на раздяла сядаше
до окосените ѝ глезени.
Привличаше го голотата ѝ,
как листопадат раменете ѝ,
как наедряват щедро дюлите
и порива му закопчават в роклята.
Тогава вятърът ги брулеше,
сърдит, че лятото докосва я.

Мен липсва ли ми тази грациозност
и зрелостта на есен, нейната екзотика?
Любовите ми са квадратно-сложни
и всичко във живота ми – наопаки.
Аз кътах дълго наниз от наивности –
от десет малки голи истини,
които времето по ред убиваше,
съвсем като герои на Агата Кристи.
След всяка смърт – смирено постене.

А мъката в синци се свиваше
и нижеше се по връвта за носене,
с която Господ отбелязва живите.
Днес пазя десет малки болчици.
А лешоядите са хиляди!
Не знам случайно ли, нарочно ли,
но все ме слагат при щастливите.
Остана лятото – любов единствена
и няколко сълзи-метафори.
Така поне ще ме обича в стихове!
Наистина ли си отива лятото?...

НА МАЙКА МИ

Ти идваш в сънищата ми тревожни,
присядаш тихичко на моето легло
и правиш чудесата пак възможни,
положила ръка на моето чело.

Разказваш ми как ти си ме кърмила
и как люляла си ме нощем на ръце.
Откак на този свят си ме родила,
за мен туптяло е и твоето сърце.

И спомняш си за първите ми крачки,
с които лакатушно тръгнах по света,
за малките, любимите играчки,
за пеленките ми, прострени на плета...

- “ -

Но теб те няма вече, скъпа мамо,
а исках толкоз много още да ти дам.
Не мога пак с глава на твойто рамо,
задъхано да плача, без да ме е срам.

Сега застинал тихо и смирено,
аз гледам снимката на сивия гранит
и виждам пак лицето озарено,
усмивката, привличаща като магнит.

И чувствам - някой сякаш, че минава,
но виждам гълъбът към мене полетял.
Във него обичта ти разпознава
със своята мъка, твоят син осиротял.

СТАРИЯТ ПОЕТ

Той знае, че и идващата пролет
едва ли с нещо ще го вдъхнови.
Завършил бе последният му полет,
не чакаше да има друг... уви.

Припомня си за времето, когато
създаваше прекрасни стихове.
Тогава бе любимец на Ерато -
любов струи от тези редове.

И всяка нужна дума най-покорно
заставаше на своето място.
Не трябваше му биле чудотворно
за неговото творческо тесто.

Но думите сега се изпокриха,
а музата отдавна остаря.
Бездушни болестите пък изтриха,
надеждата за следваща зоря.

Свенливо стари спомени надничат
зад ъгъла на мисли неродени
и като бледи светлинки пресичат
градинките... от него посадени.

Скърби за щастието недопито,
но вместо него... старостта пълзи.
Където тропнал бе Пегас с копито,
проблясват две отронени съзли.

ПОСЛЕДНИЯТ ПРИСТАН

Като безпризорни деца,
забравили как и защо са родени,
в небето безцелно се скитат
оръфани облачни дрипи.
А моите мисли се лутат,
подобно на кораб със счупени мачти
в море от болезнени спомени
и търсят напразно
потънало вече пристанище.
А може би искат да върнат
отдавна отминало време,
в което изчезнаха всички мостове,
табели и... пътят към теб?

Остана ми само любимият образ,
гравирен дълбоко във моята памет.
От него ме гледа жената с красиви очи -
очите, в които потъвах
без страх и спасителен пояс,
забравяйки всичко,
освен... че обичам.

Накрая, попаднал в миража
с любимото наше море,
ще тръгна с вълните
към стария пристан,
на който... очакваш ме ти.
При теб ще застана
забравил реалния свят
и там ще остана...
Завинаги...

ПРОТЕГНАТИ РЪЦЕ

На дъщеря ми - посмъртно

Небето сякаш се разтресе,
разскъсвано от мълнии и гръм,
а рукналият дъжд отнесе
калта от уличния калдъръм.

Почисти вятърът небето
и слънцето отново заблестя.
Лъчите падаха в морето...
рояк от чудни, огнени цветя.

Внезапно образ на момиче
застана под небесната дъга.
Едно разцъфнало лютиче
ме гледаше със обич и тъга.

И всичко в миг се преобърна,
дори и вятърът затихнал бе.
Понечих пак да я прегърна,
макар и в недостъпното небе.

Дъга и образ се стопиха
и само две протегнати ръце
със шепи мъката изпиха,
извираща от моето сърце.

ДВУБОЯТ СЪС СМЪРТТА

Когато кислородът не достига
и виждаш вече края на вселената,
през хаоса на мислите пристига
една любов, и тя е... споделената.

Дори и устните не се помръдват,
а искаш да ѝ кажеш толкова неща.
Искрите във очите ти помръкват...
безмилостно догаря пламъкът в свещта.

Но в този миг са думите излишни...
за истинска любов не трябва преводач.
Ненужни са и догмите всевишни,
измислени за ролята на строг пазач.

На силите с последния остатък
тръгни по моста построен от любовта.
Когато стъпиш на брега отатък
остава само спомен... „Среща със смъртта”.

ТЪРСЯ ПАК...

Приключих сметките си със мечтите
и само спомените си оставих.

Не гледам към луната и звездите...
аз техните послания забравих.

Животът ми бе погребан опасни -
изригваше във взривове и тътен,
примесени със мигове прекрасни.
А пътят ми... и ясен и...размътен.

Сега препускам някъде в безкрая
на толкова възпявана вселена
и търся пак... но не местенце в рая,
а своята Съдба неукротена.

ПО СТЪПКИТЕ НА ЛЯТОТО

Вече юли прегаря, а август наднича
иззад жълтата шапка на стрък слънчоглед.
Из лазура кобалтов немирно притичва
запиляло се слънце – къс пита със мед.

Зреят златни житата под глъчката птича
сред безкрайната шир на тракийско поле.
Под върбите с тих ромон реките се стичат -
да се слоят със своето жадно море.

Неуморното лято отвред ни намига -
с примамлива усмивка навън ни зове,
с песен звънка на славей или чучулига
и с копнежа на скрито в тревите щурче.

Подир летните стъпки по пясъка тичат
малко босо момиче и босо момче.
Погледни - колко много на лято приличат
със смеха си сребрист на игриво звънче.

Те заплитат в коси раковини, а слънце
ги погалва със сноп водопадни искри,
светлина, за да скрие в тях мъничко зрънце
от щастливото лято – докрай да гори.

БОКАЛ НЕДОПИТ

В нозете ни Дунав се плиска,
под шлейф на ефирни мъгли
и мамещо, призрачно близко
реката легенди шепти.

Ухаят и палят копнежи
на лумнала пролет треви,
пробуждат заспали стремежи
под лунната ласка звезди.

Сърцата обичат ли още -
се питаме нежно с очи
в сумрачно надвиснали нощи,
сменили задъхани дни.

В тъмата бледнеят и чезнат
съмнения, грешки, вина...
Притихваме в мрака - на звездна
магия подвластни сега.

В прегръдката сгушени двама
отпиваме жадно любов -
съдбовното вино и драма,
проклятие и благослов.

Загубили чувство за време
под небесния син звездопад,
загърбили всякакво бреме,
размити в среднощния хлад

се сливаме тихо с безкрая -
в безпаметен шеметен миг,
пияни от страстна омая –
наченат бокал недопит.

САМОДИВА

Повдигам нагоре очите лъчисти -
те греят със цвят на дълбока вода,
сияйно просветват искрици златисти
сред тъмни зеници - същинска дъга.

Мълвя мълчешком заклинание древно,
нагазвам дълбоко сред горска трева,
отпивам нектар от цветята, вълшебно
примесен с искрящите капки роса

Магьоснико Ветре, дочуй как те молах -
развей ми косите узрели жита,
на лятото слънчево уханния полъх
отвей като ято навред по света!

Далече се носи дъхът ми омаен
на мащерка сред окосена трева
и вредом с тих ромон от ручей незнаен
оставям светулкова светла следа.

По лунна пътека, която се рее
докосвам със сребърна нишка в нощта
сърцето любимо, което копнее,
изгаря от жажда за мене в съня.

ЕНЬОВДЕН

Търколи си кълбото луната
по небесния хълм на нощта.
Избуя непосилно тъгата
като пролетен кълн в угарта.

И разпръсна въздишки гората
с аромата на липов цъфтеж,
огласила навред тишината
с напористия птичи копнеж.

Резедата на млади филизи
се полюшва гальовно край мен –
те размятат зелените ризи
в древни тайнства на дивния ден.

Без любим... те нищо не значат –
насъбрах за забрава цветя.
Изсветлява воалът на здрача
и на изток изгрява денят...

СТИХЪТ МИ Е...

Стихът ми е черна черница.
Мастилен е нейният плод.
Стихът ми е стройна девица,
узряла да дава Живот.

Стихът ми е билка омайна -
горчив цяр, скрит в нежния цвят.
Стихът ми е пареща тайна,
разкрита пред целия свят.

Стихът ми е приказка стара.
Изстрадан е всеки куплет.
Стихът ми е обич... и вяра,
която ме води напред.

РАНИ

Когато синевата се разкъсва
и прокърви червеното на изгрева -
боли, защото всяко раждане
е рана, от която се възкръсва.

Когато белотата на промяната
повива слънцето в златисто пладнe -
боли, защото всяка радост е
горене, от което се живее.

Когато виолетов гасне залезът
и мракът като гроб поглъща пламъка -
тогава не боли, защото всъщност
умираме, когато свършат раните.

СЪДЪРЖАНИЕ

Александър В. Калчев

Монологът на коня 3

Кестенни бисери..... 5

Ани Стайкова-Иванова

Ангели..... 6

Безсъние 7

Мечта за Мелник..... 8

Най-красивият мъж 9

След нощта..... 11

Атанаска Желязова

Имам огромно небе 12

Тихо безумие 13

Най-тежкият грях 14

Тихи стъпки..... 15

Морски улици 16

Палитра от Любов..... 17

Боби Бойчев

Сомелиер 18

Тежко вино..... 19

Красива си..... 20

Лошо момче 21

Да те почувствам 22

Борис Борисов

Неполитнала любов..... 23

Измълчи ме..... 24

Очите ти 25

Руническа любов 26

Пасторално 27

Ваня Иванова

Душата ми е криво огледало.....	28
Щедрост.....	29
Ей така.....	30

Виолета Михова

До забрава с Шекспир.....	32
Трева след леда.....	33
Жажда.....	34
Незаменимо.....	35
Ласка от трева.....	36

Габриела Желязова

Парченце от Луната.....	37
Облаче от злато.....	38
Лятно море.....	39
Като по тетрадка детска.....	40

Галена Воротинцева

Ранозрейка.....	41
Циганка.....	42
Жени варят ракия на казана.....	43
Родина.....	44
Участ.....	45

Геолина Стефанова

Виелице-вълчице, сестрице моя бяла.....	46
Ще тръгна, щом отново зазори.....	48
Седем пъти, седем скърби, осмата ще те забрави.....	49
Кръв на вълчица по (не)навалял сняг.....	50
И няма смърт, а само празнота.....	51

Димитър Ганчев

Истина.....	52
Съскат звездите под ходилата на утрото.....	54

Димитър Никифоров

Спомен.....	58
Докато мога.....	59
По Цветница.....	60
Моите думи.....	61
Видение.....	62

Донка Чолакова

Спомен за стомната.....	63
Объркано.....	64
Октомври.....	65
Тя дойде със снега.....	66
Себепознание.....	67

Елена Биларева

Нефритено.....	68
Младостта на морето.....	69
Простор.....	70
Един Ромео на 30+.....	71
Пито - платено.....	72

Елица Кръстева

Черга шарена.....	73
Мисълта за теб.....	74
Отсъствие.....	75
Пътуване по гроздобер.....	76

Иван Вакрилов

Пастири на облаци.....	78
Почти изпята песен.....	79
Неделя.....	80
Сън.....	81
Лятото.....	82

Иван Христов

Премълчавани думи.....	83
Копнежно	84
На Галина Вълчева	85
Отдаденост.....	86
Блян	87
Илко Илиев	
Търсач на Светлина.....	88
Време за прицел.....	89
Страхът на слепеца	90
Баба ми - птицата	91
Ловец на шепоти.....	91
Майчица	92
Илияна Каракочева	
Нецелуната.....	93
Синът на лозаря.....	94
Край Охридското езеро	95
Йорданка Господинова	
Повярвай ми.....	96
Целуни ме.....	97
Хазартно	98
Подари ми живот	99
Камбани.....	100
Срещу дявола	101
Ирена Бочева	
Сияйно есенно	102
Притча за Обичта.....	103
Ирена Панкева	
Първороден грях.....	104
Приемственост.....	105
Носталгично	106

Камелия Виденова	
Безимен.....	107
Обещано лято.....	108
Нужна пролет.....	109
Влюбен поет.....	110
Красимир Тенев	
Богатство.....	111
Диалог.....	113
Лариса Ангелова	
Маргарита Дянкова	
На земята.....	116
* * *	117
На Петя Дубарова.....	118
Пейзаж и интериор.....	119
На всички езици.....	120
* * *	121
Марияна Дамянова	
Прости.....	122
Размисли.....	123
Колко струва любовта.....	125
Мария Иванова	
Неузнаваема и вечна.....	127
Като лозница.....	128
Вечност.....	129
Тайнството си ти.....	130
Танцувам пак.....	131
Мила Велчева	
Посветено.....	132
Преди запетаята.....	133
Изповед.....	134

Няма ме – а любовта.....	135
Бучица сол.....	136
Нели Господинова	
Легенди за Дионисополис	137
Менада	139
Зима	140
Сомелиер	141
Нина Чилиянска	
Прощаване с България.....	142
На сина ми	143
Тръгваш си.....	144
Чадър за душата	145
Чудакът	146
Павел Горинов	
Отишъл съм си, без да забележа	148
Тя пак погали старите писма.....	149
Тихо се превръщаме в тъга	150
Беше просто залитане	151
Написах ти утре писмо	153
Павел Сержанович	
Аз те търсих	154
Защо.....	155
Напиши ми... ..	156
А помниш ли?	157
Стоеше до прозореца тя	158
Павлин Пушкарров	
Дата от фонтана.....	159
Излишните поети.....	161
Павлина Гатева	
Мародерстване из стари рани	163

На Чакация мъж	164
Зимното ми сърце	166
Картичка от Улцин	167
Пламен Пенев	
Усещане.....	168
Ще ти звънна	169
Замръзнали пръсти	170
За любовта.....	171
Виновен е Вятърът.....	172
Пламенка Чифлигарова	
Уморени спят сенките вече.....	173
Леден е пътят ни	174
На птица в окото	175
Двупосочен билет.....	176
Първолета Маджарска	
В една замаяна, лютива утрин.....	177
Петелът още спи	178
Росица Петрова	
Вълшебство по вишневи дни	179
В онази стомна имаше вода	180
Среднощни размисли	181
Крайно неотложно	182
Румяна Бакърджиева	
За слава и любов.....	183
Една духовна песен.....	184
Този миг е за теб	185
Помилвай мене	187
Прицелвам се високо.....	188
Румяна Пелова	
Когато чучулигите	189

И бухалите спят	189
Конче мое, със звезда на челото	190
Как розите умирали сами.....	191
Всяка вишна всъщност е жена.....	193
Хоризонт на самотата	194
Станислава Василева	
Пречистващо хоро.....	195
Единайста свещ... ..	196
Кухненски емоции	197
След теб... ..	198
Усмивката ти ухае на синьо	199
Тотка Савчева	
Какво е Родината.....	200
Музикална кутия.....	201
Déjà vu.....	203
Наистина ли си отива.....	204
Христо Запрянов	
На майка ми.....	206
Старият поет	208
Протегнати ръце.....	210
Двубоят със смъртта	211
Търся пак... ..	212
Цветелина Йорданова	
По стъпките на лятото	213
Бокал недопит	214
Самодива	216
Еньовден.....	217
Яким Дянков	
Стихът ми е.....	218
Рани	219

